Europeiska gemenskapernas

officiella tidning

ISSN 1024-3054

L 57

fyrtiofjärde årgången

27 februari 2001

Svensk utgåva

Lagstiftning

Innehållsförteckning

Rättsakter som antagits med tillämpning av avdelning V i Fördraget om Europeiska unionen

2001/154/GUSP:

⋆ **Rådets gemensamma ståndpunkt av den 26 februari 2001 om ytterligare restriktiva åtgärder mot talibanerna och ändring av gemensam ståndpunkt 96/746/GUSP** 1

2001/155/GUSP:

⋆ **Rådets gemensamma ståndpunkt av den 26 februari 2001 om ändring av gemensam ståndpunkt 2000/696/GUSP om bibehållandet av särskilda restriktiva åtgärder mot Slobodan Milosevic och med honom associerade personer och om upphävande av gemensam ståndpunkt 98/725/GUSP** 3

I *Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk*

⋆ **Rådets förordning (EG) nr 381/2001 av den 26 februari 2001 om inrättande av en mekanism för akuta ingripanden** 5

⋆ **Rådets förordning (EG) nr 382/2001 av den 26 februari 2001 om genomförande av projekt för att främja samarbetet och handelsförbindelserna mellan Europeiska unionen och industriländerna i Nordamerika, Fjärran Östern och Australasien och om upphävande av förordning (EG) nr 1035/1999** 10

Kommissionens förordning (EG) nr 383/2001 av den 26 februari 2001 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker 14

⋆ **Kommissionens förordning (EG) nr 384/2001 av den 26 februari 2001 om ändring av förordning (EG) nr 2636/1999 om inlämning av uppgifter inom sektorn för råtobak vad beträffar genomsnittspris per sortgrupp** 16

⋆ **Kommissionens förordning (EG) nr 385/2001 av den 26 februari 2001 om ändring av förordning (EG) nr 2848/98 rörande den tillåtna vattenhalten vid leveranser av vissa tobakssorter samt godkända produktionsområden inom sektorn för råtobak** 18

Kommissionens förordning (EG) nr 386/2001 av den 26 februari 2001 om fastställande av exportbidrag för ris och brutet ris och om att avbryta utfärdandet av exportlicenser 24

(Fortsättning på nästa sida)

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

Innehåll (Fortsättning)

Kommissionens förordning (EG) nr 387/2001 av den 26 februari 2001 om fastställande av stödbelopp för försörjning av Kanarieöarna med risprodukter med ursprung i gemenskapen 27

Kommissionens förordning (EG) nr 388/2001 av den 26 februari 2001 om fastställande av stödbelopp för försörjning av Azorerna och Madeira med risprodukter med ursprung i gemenskapen 29

Kommissionens förordning (EG) nr 389/2001 av den 26 februari 2001 om fastställande av produktionsbidraget för olivolja som används vid tillverkningen av vissa konserverade livsmedel 31

II *Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk*

Kommissionen

2001/156/EG:

* **Kommissionens beslut av den 19 juli 2000 om statligt stöd som beviljats av Spanien till förmån för sjötransportsektorn (nytt avtal om allmänna sjötransporttjänster)** (1) *[delgivet med nr K(2000) 2447]* 32

2001/157/EG:

* **Kommissionens beslut av den 12 februari 2001 om ändring av beslut 98/488/EG om fastställande av ekologiska kriterier för tilldelning av gemenskapens miljömärke till jordförbättringsmedel** (1) *[delgivet med nr K(2001) 345]* 51

2001/158/EG:

* **Kommissionens beslut av den 12 februari 2001 om ändring av beslut 94/278/EG om upprättande av en förteckning över de tredje länder från vilka medlemsstater får importera vissa produkter som omfattas av rådets direktiv 92/118/EEG, när det gäller import av honung** (1) *[delgivet med nr K(2001) 348]* 52

2001/159/EG:

* **Kommissionens beslut av den 12 februari 2001 om ändring för femte gången av beslut 95/473/EG om fastställande av förteckningen över godkända vattenbruksanläggningar i Frankrike** (1) *[delgivet med nr K(2001) 352]* 54

2001/160/EG:

* **Kommissionens beslut av den 15 februari 2001 om tillämpning av rådets direktiv 72/166/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om ansvarsförsäkring för motorfordon och kontroll av att försäkringsplikten fullgörs beträffande sådan ansvarighet i förhållande till Cypern** (1) *[delgivet med nr K(2001) 371]* 56

(1) Text av betydelse för EES

(Rättsakter som antagits med tillämpning av avdelning V i Fördraget om Europeiska unionen)

RÅDETS GEMENSAMMA STÅNDPUNKT

av den 26 februari 2001

om ytterligare restriktiva åtgärder mot talibanerna och ändring av gemensam ståndpunkt 96/746/GUSP

(2001/154/GUSP)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT FÖLJANDE GEMENSAMMA STÅNDPUNKT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska unionen, särskilt artikel 15 i detta, och

av följande skäl:

(1) Den 17 december 1996 antog rådet gemensam ståndpunkt 96/746/GUSP om införande av ett embargo mot vapen, ammunition och militär utrustning riktat mot Afghanistan ([1]).

(2) Den 15 november 1999 antog rådet gemensam ståndpunkt 1999/727/GUSP om restriktiva åtgärder mot talibanerna ([2]).

(3) Den 19 december 2000 antog Förenta nationernas säkerhetsråd resolution 1333 (2000), nedan kallad ”resolution 1333 (2000)”, om åtgärder mot den afghanska fraktion som går under namnet talibanerna och som också kallar sig Islamiska emiratet Afghanistan samt mot Usama Bin Laden och med honom associerade personer och organ.

(4) I resolution 1333 (2000) fastställs åtgärder som skall tillämpas på det territorium som kontrolleras av talibanerna enligt FN:s sanktionskommitté.

(5) Den 22 januari 2001 antog rådet gemensam ståndpunkt 2001/56/GUSP om Afghanistan ([3]).

(6) Gemensam ståndpunkt 96/746/GUSP bör ändras för att säkerställa undantag från vapenembargot när det gäller leveranser av icke-dödlig militär utrustning enligt resolution 1333 (2000).

(7) Insatser krävs av gemenskapen för att genomföra vissa åtgärder.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förutom åtgärderna enligt gemensam ståndpunkt 96/746/GUSP och gemensam ståndpunkt 1999/727/GUSP, vilka skall fortsätta att tillämpas på hela Afghanistans territorium, skall nedanstående åtgärder tillämpas.

Artikel 2

1. Direkt eller indirekt leverans, försäljning och överlåtelse av vapen och likartad materiel av alla slag, inbegripet vapen och ammunition, militära fordon och militär utrustning, paramilitär utrustning och reservdelar till ovanstående till det afghanska territorium som kontrolleras av talibanerna, enligt FN:s sanktionskommitté, från medlemsstaternas medborgare eller medlemsstaternas territorier, på de villkor som föreskrivs i resolution 1333 (2000), skall förbjudas.

2. Direkt eller indirekt leverans, försäljning och överlåtelse till det afghanska territorium som kontrolleras av talibanerna enligt FN:s sanktionskommitté av teknisk rådgivning, tekniskt bistånd eller teknisk utbildning i samband med militär verksamhet för militär personal som kontrolleras av talibanerna från medlemsstaternas medborgare eller medlemsstaternas territorier, på de villkor som föreskrivs i resolution 1333 (2000), skall förbjudas.

3. Alla tjänstemän, representanter, rådgivare och militär personal från medlemsstaterna i Afghanistan som bistår talibanerna i militära frågor och hithörande säkerhetsfrågor skall kallas hem.

4. Punkterna 1 och 2 skall inte gälla leveranser av icke-dödlig militär utrustning avsedd enbart för humanitärt bruk eller som skydd samt hithörande tekniskt bistånd eller teknisk utbildning, som i förväg godkänts av FN:s sanktionskommitté, och skall heller inte gälla skyddsdräkter, inbegripet skottsäkra västar och hjälmar, som exporteras till Afghanistan av Förenta nationernas personal, mediernas företrädare och biståndsarbetare för personligt bruk.

Artikel 3

Alla talibanska kontor och Ariana Afghan Airlines kontor i Europeiska unionen skall stängas.

([1]) EGT L 342, 31.12.1996, s. 1.
([2]) EGT L 294, 16.11.1999, s. 1.
([3]) EGT L 21, 23.1.2001, s. 1.

Artikel 4

Kapital och andra ekonomiska tillgångar som tillhör Usama Bin Laden och med honom associerade individer och organ enligt FN:s sanktionskommitté skall frysas, och kapital eller andra ekonomiska tillgångar skall inte göras tillgängliga för Usama Bin Laden och med honom associerade individer och organ enligt FN:s sanktionskommitté, på de villkor som föreskrivs i resolution 1333 (2000).

Artikel 5

Försäljning, leverans eller överlåtelse av kemikalien ättiksanhybrid från medlemsstaternas medborgare eller medlemsstaternas territorier till någon på det afghanska territorium som kontrolleras av talibanerna enligt FN:s sanktionskommitté eller till någon annan i syfte att utföra verksamhet på eller från det territorium som kontrolleras av talibanerna enligt den kommittén skall förbjudas.

Artikel 6

Tillstånd att flyga till och från gemenskapen eller att flyga över medlemsstaternas territorium för flygplan som har lyft från eller skall landa inom det afghanska territorium som kontrolleras av talibanerna enligt FN:s sanktionskommitté skall vägras, på de villkor som föreskrivs i resolution 1333 (2000).

Artikel 7

Medlemsstaterna skall vidta åtgärder för att begränsa inresa till eller transitering genom deras territorium för talibanernas alla högre tjänstemän av vice ministers rang eller högre, motsvarande rang hos militär personal som kontrolleras av talibanerna och andra talibanska högre rådgivare och dignitärer, på de villkor som föreskrivs i resolution 1333 (2000).

Artikel 8

Följande artikel skall införs efter artikel 1 i gemensam åtgärd 96/746/GUSP:

”*Artikel 1a*

Artikel 1 skall inte gälla leveranser av icke-dödlig militär utrustning avsedd enbart för humanitärt bruk eller som skydd samt hithörande tekniskt bistånd eller teknisk utbildning, som i förväg godkänts av FN:s sanktionskommitté, och skall heller inte gälla skyddsdräkter, inbegripet skottsäkra västar och hjälmar, som exporteras till Afghanistan av Förenta nationernas personal, mediernas företrädare och biståndsarbetare för personligt bruk.”.

Artikel 9

Denna gemensamma ståndpunkt blir gällande samma dag som den antas.

Artikel 10

Denna gemensamma ståndpunkt skall offentliggöras i Officiella tidningen.

Utfärdad i Bryssel den 26 februari 2001.

På rådets vägnar

A. LINDH

Ordförande

RÅDETS GEMENSAMMA STÅNDPUNKT

av den 26 februari 2001

om ändring av gemensam ståndpunkt 2000/696/GUSP om bibehållandet av särskilda restriktiva åtgärder mot Slobodan Milosevic och med honom associerade personer och om upphävande av gemensam ståndpunkt 98/725/GUSP

(2001/155/GUSP)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA GEMENSAMMA STÅNDPUNKT

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 15 i detta, och

av följande skäl:

(1) Genom gemensam ståndpunkt 2000/696/GUSP [1] bibehålls särskilda restriktiva åtgärder mot den f.d. presidenten i Förbundsrepubliken Jugoslavien Slobodan Milosevic och med honom associerade personer medan alla andra sanktioner som vidtagits mot Förbundsrepubliken Jugoslavien sedan 1998 hävs.

(2) Rådet välkomnade i sina slutsatser av den 22 januari 2001 de fria och rättvisa förhållanden under vilka parlamentsvalen i Serbien hölls i december. Valresultatet utgör en bekräftelse på det serbiska folkets beslutsamhet att fortsätta befästandet av demokratin i sitt land.

(3) Restriktiva åtgärder bör därför begränsas till att gälla den f.d. presidenten i Förbundsrepubliken Jugoslavien Slobodan Milosevic, hans familj samt personer som åtalats av Internationella tribunalen för f.d. Jugoslavien (ICTY).

(4) Gemensam ståndpunkt 2000/696/GUSP bör därför upphävas.

(5) Gemensam ståndpunkt 98/725/GUSP, av den 14 december 1998 om restriktiva åtgärder som skall vidtas mot personer som agerar mot de oberoende medierna i Förbundsrepubliken Jugoslavien [2] bör upphävas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Gemensam ståndpunkt 2000/696/GUSP ändras på följande sätt:

1) Artikel 1 skall ersättas med följande:

"Artikel 1

1. Det förbud mot att utfärda viseringar som anges i artikel 4 i gemensam ståndpunkt 98/240/GUSP och artikel 1 i gemensam ståndpunkt 1999/318/GUSP skall begränsas till att gälla den f.d. presidenten i Förbundsrepubliken Jugoslavien Slobodan Milosevic, hans familj och personer bosatta i Förbundsrepubliken Jugoslavien som åtalats av ICTY, enligt förteckningen i bilagan.

2. Undantag kan medges i de fall där det är nödvändigt att utfärda visering för att en åtalad person skall kunna inställa sig inför ICTY.

3. Förteckningen över de personer som anges i bilagan skall uppdateras genom ett genomförandebeslut av rådet."

2) Bilagan skall ersättas med följande:

"BILAGA

Förteckning över personer enligt artikel 1

Milosevic, Slobodan	F.d. president i Förbundsrepubliken Jugoslavien, född den 20 augusti 1941
Gajic-Milosevic, Milica	Svärdotter, född 1970
Markovic, Mirjana	Hustru, född den 10 juli 1942
Milosevic, Borislav	Bror, född 1936

[1] EGT L 287, 14.11.2000, s. 1.
[2] EGT L 345, 19.12.1998, s. 1. Gemensam ståndpunkt ändrad genom gemensam ståndpunkt 2000/696/GUSP.

Milosevic, Marija	Dotter, född 1965
Milosevic, Marko	Son, född den 2 juli 1974
Milutinovic, Milan	Serbiens president, född den 19 december 1942
Ojdanic, Dragoljub	F.d. försvarsminister, född den 1 juni 1941
Sainovic, Nikola	F.d. vice premiärminister, född den 7 december 1948
Stojilkovic, Vlajko	F.d. inrikesminister, född 1937
Mrksic, Mile	IT-95-13a, född den 20 juli 1947
Radic, Miroslav	IT-95-13a, född den 1 januari 1961
Sljivancanin, Veselin	IT-95-13a, född den 13 juni 1953”

Artikel 2

Gemensam ståndpunkt 98/725/GUSP skall upphöra att gälla.

Artikel 3

Denna gemensamma ståndpunkt blir gällande samma dag som den antas.

Artikel 4

Denna gemensamma ståndpunkt skall offentliggöras i Officiella tidningen.

Utfärdad i Bryssel den 26 februari 2001.

På rådets vägnar

A. LINDH

Ordförande

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 381/2001
av den 26 februari 2001
om inrättande av en mekanism för akuta ingripanden

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 308 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag [1],

med beaktande av Europaparlamentets yttrande [2], och

av följande skäl:

(1) Gemenskapen genomför i flera områden i världen program för utvecklingsbistånd, makroekonomiskt bistånd, ekonomiskt, regionalt och tekniskt samarbete, återuppbyggnad, hjälp till flyktingar och fördrivna personer samt åtgärder för att befästa demokratin, rättsstaten och respekten för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

(2) Målen för biståndS- och utvecklingssamarbetsprogrammen och villkoren för att de på ett bra sätt skall kunna genomföras kan bl.a. hotas eller direkt påverkas av uppträdande kris- eller konfliktsituationer, av hotande eller faktiskt störande av lag och ordning, av säkerheten och av den personliga tryggheten.

(3) Europeiska rådet i Helsingfors den 10 och 11 december 1999 konstaterade i den rapport som det antog om Europeiska unionens icke-militära krishantering bl.a. att ”ett system för snabb finansiering, t.ex. en kommissionsfond för snabba insatser, bör inrättas så att ekonomiska medel kan tillhandahållas snabbare för att stödja EU:s verksamhet, bidra till verksamhet som leds av andra internationella organisationer eller finansiera icke-statliga organisationers verksamhet”.

(4) Mot bakgrund av detta bör det som stöd till befintlig gemenskapspolitik och befintliga gemenskapsprogram införas en mekanism som gör det möjligt för gemenskapen att handla snabbt för att hjälpa till att återställa eller bevara de normala villkoren för politikens genomförande så att effektiviteten bibehålls.

(5) Denna mekanism skall framför allt göra det möjligt att genom påskyndade beslutsförfaranden snabbt mobilisera särskilda ekonomiska resurser.

(6) Rådet och kommissionen ansvarar för enhetligheten i Europeiska unionens åtgärder avseende tredje land som bedrivs inom ramen för unionens utrikes- och säkerhetspolitik, dess politik på det ekonomiska och det sociala området samt dess utvecklingspolitik. I ovan nämnda rapport betonade Europeiska rådet sålunda att ”för att kunna reagera snabbare och effektivare på uppkommande krissituationer måste unionen förbättra såväl reaktionsförmågan och effektiviteten hos sina resurser och insatser som samverkan mellan dem”.

(7) Åtgärder enligt rådets förordning (EG) nr 1257/96 av den 20 juni 1996 om humanitärt bistånd [3], ECHO-förordningen, bör inte finansieras genom denna förordning.

(8) Det krävs största möjliga öppenhet vid allt som gäller genomförandet av gemenskapens finansiella bistånd samt erforderlig kontroll av hur anslagen används.

(9) Skyddet av gemenskapens finansiella intressen och kampen mot bedrägerier och oegentligheter beaktas i denna förordning.

(10) I fördraget anges inte några andra befogenheter för att anta denna förordning än de som finns i artikel 308.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det skall inrättas en mekanism, nedan kallad mekanism för snabba insatser som skall göra det möjligt för gemenskapen att snabbt, effektivt och smidigt reagera på nödsituationer, krissituationer eller hotande kriser, på de villkor som fastställs i denna förordning.

[1] EGT C 311 E, 31.10.2000, s. 213.
[2] Yttrande av den 17 januari 2001 (ännu ej offentliggjort i EGT).
[3] EGT L 163, 2.7.1996, s. 1.

Artikel 2

1. Mekanismen för akuta ingripanden har som grund samtliga gällande gemenskapsinstrument och program som förtecknas i bilagan till denna förordning.

2. Åtgärder som vid normala förhållanden omfattas av samtliga förordningar och program som förtecknas i bilagan får vidtas inom ramen för denna förordning om

a) åtgärden är avsedd att vara omedelbar och kan med hänsyn till nödvändigheten av att handla inte påbörjas inom rimlig tid med gällande rättsliga instrument och program som stöd, med hänsyn till nödvändigheten att handla snabbt,

b) åtgärden är tidsbegränsad enligt bestämmelserna i artikel 8.

3. Trots vad som sägs i punkt 2 kan de åtgärder som omfattas av ECHO-förordningen och som är berättigade till finansiering inom den ramen inte finansieras enligt den här förordningen.

Under särskilda omständigheter, i samband med säkerhet och krishantering, får kommissionen dock besluta att ett ingripande med hjälp av mekanismen för snabba insatser är lämpligare, vid behov kombinerat med ECHO-åtgärden. I sådana fall skall en nära samordning inrättas, så att bästa möjliga globala samstämmighet uppnås.

4. Rådet kan med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen ändra bilagan.

Artikel 3

1. Mekanismen för snabba insatser får utlösas när en faktisk eller begynnande krissituation uppstår i de berörda mottagarländerna när där råder en situation som hotar lag och ordning, säkerhet och personlig trygghet eller som riskerar att trappas upp till väpnad konflikt eller att destabilisera landet, om en sådan situation kan inverka menligt på fördelarna hos gemenskapens politik och biståndsprogram och program för utvecklingssamarbete i fråga om effektivitet och/eller förutsättningarna för att de skall kunna genomföras korrekt.

2. Inom ramen för mekanismen för snabba insatser får civila insatser inom samtliga åtgärdsområden enligt de instrument som förtecknas i bilagan genomföras, vilka insatser syftar till att vid en faktisk eller begynnande krissituation bevara eller återställa de stabila förhållanden som behövs för att stöd-, bistånds- och utvecklingssamarbetspolitiken och programmen skall kunna genomföras framgångsrikt.

Artikel 4

1. De insatser som utförs inom ramen för mekanismen för snabba insatser skall beslutas av kommissionen i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.

Insatserna skall genomföras av kommissionen enligt gällande budgetförfaranden och andra förfaranden, inklusive dem som avses i artiklarna 116 och 118 i budgetförordningen av den 21 december 1977 för Europeiska gemenskapernas allmänna budget ([1]).

([1]) EGT L 356, 31.12.1977, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG, EKSG, Euratom) nr 2673/1999 (EGT L 326, 18.12.1999, s. 1).

2. Om kommissionen avser att agera inom ramen för denna förordning skall den innan den fattar ett beslut omgående underrätta rådet. När kommissionen därefter genomför sina åtgärder skall den, för att säkerställa enhetligheten i Europeiska unionens åtgärder avseende tredje land, ta vederbörlig hänsyn till rådets riktlinjer.

Artikel 5

1. Gemenskapens finansiering enligt denna förordning skall ske i form av bidrag utan återbetalningsskyldighet.

2. De ingripanden som omfattas av denna förordning skall undantas från skatter, tullar och andra avgifter.

Artikel 6

1. De partner som kan komma i fråga för de mål som anges i denna förordning kan vara medlemsstaternas eller mottagarländernas myndigheter och deras underordnade organ, regionala och internationella organisationer och deras underlydande organ, icke-statliga organisationer samt offentliga och privata aktörer med erforderliga specialkunskaper och erfarenheter.

2. Kommissionen kan ingå finansieringsavtal eller ramavtal med behöriga regeringsorgan, internationella organisationer, icke-statliga organisationer samt privata eller offentliga aktörer på grundval av deras förmåga att göra snabba insatser i samband med krishantering. I situationer då det krävs unik personlig sakkunskap eller då operationens trovärdighet och parternas förtroende är knutna till en viss person eller organisation, får kommissionen ingå avtal med enskilda organisationer eller aktörer om något ramavtal inte har ingåtts dessförinnan.

3. Efter det att kommissionen har fattat ett finansieringsbeslut i enlighet med artikel 4, och så snart det av praktiska skäl är möjligt, skall ett finansprotokoll ingås med de icke-statliga organisationer och de privata eller offentliga aktörer som har valts ut för ingripandet, på grundval av respektive ramavtal.

4. Icke-statliga organisationer som kan komma i fråga för finansieringsavtal för genomförande av ingripanden enligt denna förordning skall uppfylla följande kriterier:

a) De skall vara oberoende ideella organisationer.

b) De skall ha sitt huvudkontor i en av gemenskapens medlemsstater eller i det tredje land som tar emot stödet från gemenskapen.

Endast i undantagsfall kan huvudkontoret vara beläget i ett annat tredje land.

5. För att avgöra om en privat aktör eller en icke-statlig organisation är berättigad till gemenskapsfinansiering skall bland annat följande faktorer beaktas:

a) Resurser avseende administrativ och ekonomisk förvaltning.

b) Tekniska och logistiska resurser i förhållande till hur brådskande de planerade åtgärderna är.

c) Erfarenheter på området i fråga.

d) Beredskap att vid behov delta i ett särskilt samordningssystem som inrättas i samband med ingripandet.

e) Tidigare meriter samt garantier för förmågan att opartiskt utföra de uppgifter aktören eller organisationen tilldelas.

Artikel 7

1. Alla finansieringskontrakt eller avtal som ingås enligt denna förordning skall innehålla bestämmelser som ger kommissionen och revisionsrätten befogenhet att enligt gällande förfaranden utföra kontroller på plats.

2. Kommissionen får utföra kontroller och undersökningar på plats i enlighet med rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter [1]. De åtgärder som kommissionen vidtar skall tillgodose ett lämpligt skydd av gemenskapens finansiella intressen i enlighet med rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen [2].

Artikel 8

1. Budgetmyndigheten skall varje år fastställa ett övergripande tak, inom budgetplanen, för finansieringen av ingripanden enligt denna förordning.

2. Genomförandetiden för åtgärder enligt denna förordning skall vara begränsad och får inte överstiga sex månader.

3. I undantagsfall får kommissionen, med hänsyn till krisens särart eller intensitet, fatta beslut om kompletterande åtgärder. Sådana kompletterande åtgärder skall uppfylla samma villkor som den ursprungliga åtgärden.

Artikel 9

1. När kommissionen har fattat ett beslut skall den omgående informera rådet om de åtgärder och projekt som godkänts och bl.a. ange beloppen, åtgärdernas art och de berörda partnerna. Dessutom skall kommissionen hålla rådet underrättat om genomförandet av åtgärderna och i förekommande fall om uppföljningen av dessa.

2. Kommissionen skall efter den sexmånadersperiod som anges i artikel 8.2, och senast vid åtgärdernas avslutning, utvärdera de åtgärder som genomförts enligt denna förordning för att avgöra om målen har uppnåtts samt om nödvändigt riktlinjer för att förbättra effektiviteten i framtida ingripanden. Vid behov skall denna utvärdering även omfatta uppföljningen av åtgärder som vidtas inom ramen för de befintliga förordningarna och programmen. Kommissionen skall omgående underrätta rådet om resultaten av utvärderingen.

Artikel 10

1. Kommissionen skall säkerställa att snabba insatser samordnas effektivt, inklusive genom samordning på plats, med medlemsstaternas insatser, detta för att öka insatsernas enhetlighet, komplementaritet och effektivitet. I detta syfte skall kommissionen och medlemsstaterna utbyta all nödvändig information om de insatser de genomför eller planerar.

2. Kommissionen skall främja samordning och samarbete med internationella och regionala organisationer. Den skall se till att de insatser som görs inom ramen för mekanismen för snabba insatser är samordnade och står i överensstämmelse med de insatser som görs av internationella och regionala organisationer och organ.

3. De åtgärder som behövs för att synliggöra gemenskapens bidrag skall vidtas.

Artikel 11

Före den 31 december 2005 skall rådet göra en översyn av denna förordning. I detta syfte skall kommissionen senast sex månader dessförinnan förelägga rådet en övergripande utvärderingsrapport av förordningens tillämpning, tillsammans med förslag om dess framtid, och vid behov med de förslag till ändringar som skall göras i förordningen.

Artikel 12

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas till och med den 31 december 2006.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 26 februari 2001.

På rådets vägnar

A. LINDH

Ordförande

[1] EGT L 292, 15.11.1996, s. 2.
[2] EGT L 312, 23.12.1995, s. 1.

BILAGA

”Geografiska” förordningar och beslut

— Rådets förordning (EEG) nr 3906/89 av den 18 december 1989 om ekonomiskt stöd till Ungern och Polen [1].

— Rådets förordning (EEG) nr 443/92 av den 25 februari 1992 om finansiellt och tekniskt bistånd till och ekonomiskt samarbete med utvecklingsländerna i Asien och Latinamerika [2].

— Rådets förordning (EG) nr 1734/94 av den 11 juli 1994 om ekonomiskt och tekniskt samarbete med de ockuperade områdena [3].

— Rådets förordning (EG) nr 1488/96 av den 23 juli 1996 om finansiella och tekniska stödåtgärder (Meda) för reformering av ekonomiska och sociala strukturer inom ramen för partnerskapet mellan Europa och Medelhavsområdet [4].

— Rådets förordning (EG, Euratom) nr 99/2000 av den 29 december 1999 om bistånd till partnerstaterna i Östeuropa och Centralasien [5].

— Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1726/2000 av den 29 juni 2000 om utvecklingssamarbete med Sydafrika [6].

— Rådets förordning (EG) nr 2666/2000 av den 5 december 2000 om bistånd till Albanien, Bosnien och Hercegovina, Kroatien, Förbundsrepubliken Jugoslavien och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien samt om upphävande av förordning (EG) nr 1628/96 och om ändring av förordningarna (EEG) nr 3906/89 och (EEG) nr 1360/90 och besluten 97/256/EG och 1999/311/EG [7].

— AVS-partnerskapsavtalet undertecknat i Cotonou den 23 juni 2000 (i avvaktan på ratificering).

— Fjärde AVS–EG-konventionen: texten till avtalet, finansprotokollet, protokollen nr 1–9, förklaringarna [8].

Förordningar och beslut som avser vissa sektorer (livsmedelsbistånd, återuppbyggnad, icke-statliga organisationer, etc.)

— Rådets förordning (EG) nr 1292/96 av den 27 juni 1996 om principerna för och förvaltning av livsmedelsbistånd samt om särskilda stödåtgärder för livsmedelsförsörjningen [9].

— Rådets förordning (EG) nr 2258/96 av den 22 november 1996 om återanpassnings- och återuppbyggnadsprojekt till förmån för utvecklingsländer [10].

— Rådets förordning (EG) nr 443/97 av den 3 mars 1997 om åtgärder inom området för hjälp till grupper som tvingats lämna sin hembygd i utvecklingsländerna i Asien och Latinamerika [11].

— Rådets förordning (EG) nr 1658/98 av den 17 juli 1998 om samfinansiering med europeiska icke-statliga organisationer (NGO) på utvecklingens område av åtgärder på områden av intresse för utvecklingsländerna [12].

— Rådets förordning (EG) nr 1659/98 av den 17 juli 1998 om decentraliserat samarbete [13].

— Rådets beslut 1999/25/Euratom av den 14 december 1998 om att antaga ett flerårigt program (1998–2002) för åtgärder inom kärnenergisektorn när det gäller säker transport av radioaktivt material samt säkerhetskontroll och industriellt samarbete för att främja vissa aspekter av säkerheten i kärnenergianläggningar i de länder som för närvarande deltar i Tacis-programmet [14].

— Rådets förordning (EG) nr 975/1999 av den 29 april 1999 om att fastställa krav för genomförande av åtgärder för utvecklingssamarbete som bidrar till det allmänna målet att utveckla och befästa demokratin och rättsstaten samt till målet att respektera de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna [15].

---

[1] EGT L 375, 23.12.1989, s. 11. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 2666/2000 (EGT L 306, 7.12.2000, s. 1).
[2] EGT L 52, 27.2.1992, s. 1.
[3] EGT L 182, 16.7.1994, s. 4. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 2840/98 (EGT L 354, 30.12.1998, s. 14).
[4] EGT L 189, 30.7.1996, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 2698/2000 (EGT L 311, 12.12.2000, s. 1).
[5] EGT L 12, 18.1.2000, s. 1.
[6] EGT L 198, 4.8.2000, s. 1.
[7] EGT L 306, 7.12.2000, s. 1.
[8] EGT L 229, 17.8.1991, s. 3. Konventionen senast ändrad genom det avtal som undertecknades i Mauritius den 4 november 1995 (EGT L 156, 29.5.1998, s. 3).
[9] EGT L 166, 5.7.1996, s. 1.
[10] EGT L 306, 28.11.1996, s. 1.
[11] EGT L 68, 8.3.1997, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 1880/2000 (EGT L 227, 7.9.2000, s. 1).
[12] EGT L 213, 30.7.1998, s. 1.
[13] EGT L 213, 30.7.1998, s. 6.
[14] EGT L 7, 13.1.1999, s. 31.
[15] EGT L 120, 8.5.1999, s. 1.

— Rådets förordning (EG) nr 976/1999 av den 29 april 1999 om att fastställa krav för genomförande av gemenskapsåtgärder som inte avser utvecklingssamarbete och som inom ramen för gemenskapens utvecklingspolitik bidrar till det allmänna målet att utveckla och befästa demokratin och rättsstaten samt till målet att respektera de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna i tredje land ([1]).

— Rådets förordning (EG) nr 1080/2000 av den 22 maj 2000 om stödet till Förenta nationernas interimistiska uppdrag i Kosovo (UNMIK) och den höge representantens kansli i Bosnien och Hercegovina (OHR) ([2]).

— Rådets beslut 2000/474/EG av den 17 juli 2000 om gemenskapens bidrag till den internationella fonden för röjning av Donaus farled ([3]).

— Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2493/2000 av den 7 november 2000 om åtgärder för att främja en fullständig integrering av miljöaspekterna i utvecklingsländernas utvecklingsprocess ([4]).

([1]) EGT L 120, 8.5.1999, s. 8.
([2]) EGT L 122, 24.5.2000, s. 27.
([3]) EGT L 187, 26.7.2000, s. 45.
([4]) EGT L 288, 15.11.2000, s. 1.

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 382/2001

av den 26 februari 2001

om genomförande av projekt för att främja samarbetet och handelsförbindelserna mellan Europeiska unionen och industriländerna i Nordamerika, Fjärran Östern och Australasien och om upphävande av förordning (EG) nr 1035/1999

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 133 och 308 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande [1], och

av följande skäl:

(1) Samarbetet och handelsförbindelserna med industriländerna bör främjas när detta är av gemensamt intresse för gemenskapen och de berörda partnerländerna.

(2) Europaparlamentet antog 1994, 1998 och 1999 flera resolutioner om förbindelserna mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater. Europeiska unionen och Amerikas förenta stater har inom ramen för den transatlantiska förklaringen från 1990, den nya transatlantiska agendan från 1995, det transatlantiska ekonomiska partnerskapet från 1998 och Bonndeklarationen från 1999 kommit överens om att stärka sina förbindelser. Den gemensamma handelspolitiken bör kompletteras genom spridning av allmänna kunskaper genom en intensivare dialog mellan aktörerna i förbindelserna mellan EU och Förenta staterna.

(3) I en resolution från Europaparlamentet och ett yttrande av Ekonomiska och sociala kommittén om förbindelserna mellan Europeiska unionen och Kanada från 1996 uppmanas till närmare förbindelser med Kanada. Europeiska unionen och Kanada undertecknade ett ramavtal om samarbete inom handel och ekonomi [2] 1976 och en förklaring om förbindelserna mellan EG och Kanada 1990 samt enades om att stärka sina förbindelser i den gemensamma handlingsplanen och den gemensamma politiska förklaringen från 1996. Förbindelserna mellan EU och Kanada har breddats och Kanada är en nyckelpartner när det gäller multilaterala handelsfrågor, frågor rörande globala utmaningar och den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Det är därför nödvändigt att ytterligare stärka dessa förbindelser genom intensifierat samråd och samarbete när det gäller ett allt större antal frågor.

(4) Verksamhet som omfattas av särskilda instrument, såsom avtalen mellan gemenskapen och Förenta staterna och mellan gemenskapen och Kanada om upprättande av program för samarbete inom högre utbildning och yrkesutbildning, skall kompletteras men inte påverkas genom denna förordning.

(5) Europeiska unionen och Japan beslutade i en gemensam förklaring från 1991 att intensifiera dialogen och att stärka sitt samarbete och partnerskap. Europaparlamentet har antagit en resolution om kommissionens meddelande till rådet med titeln ”Europa och Japan: De närmaste åtgärderna” [3]. I rådets slutsatser om kommissionens meddelande rörande Japan bekräftas att det finns påtagliga och särskilda problem när det gäller tillträdet till den japanska marknaden. Rådet ansåg att en förbättring av tillträdet till den japanska marknaden bör ges prioritet. Mot denna bakgrund antog rådet förordning (EG) nr 1035/1999 av den 11 maj 1999 om kommissionens genomförande av ett program för särskilda åtgärder och insatser i syfte att förbättra tillträdet till Japan för varor och gränsöverskridande tjänster från Europeiska unionen [4]. Denna förordning upphör att gälla den 31 december 2001. Det framgår av resultaten av utvärderingen av kommissionens program att programmet är meningsfullt och effektivt. De kommissionsprogram som avses i förordningen bör därför fortsätta. Denna förordning påverkar inte tillämpningen av rådets beslut 92/278/EEG av den 18 maj 1992 om konsolideringen av centret för industriellt samarbete mellan EU och Japan [5], vilket fortsätter att gälla. Förordning (EG) nr 1035/1999 bör upphävas och ersättas av denna förordning.

(6) Det bilaterala samarbetet med Sydkorea på det ekonomiska området och på andra områden bör främjas i enlighet med principerna i ramavtalet med Sydkorea om handel och samarbete, Europaparlamentets yttrande och rådets slutsatser om den koreanska halvön. Europeiska unionen bör stödja tillämpningen av marknadsekonomiska principer i Sydkorea och verka för att befintliga hinder för handel och investeringar undanröjs.

(7) I 1997 års gemensamma förklaring enades Europeiska unionen och Australien om att stärka sina förbindelser och att samarbeta på de många områden där de har gemensamma intressen. En ytterligare stärkning av dessa förbindelser kräver intensifierat samråd och samarbete i allt fler bilaterala och internationella frågor.

(8) I 1999 års gemensamma förklaring enades Europeiska unionen och Nya Zeeland om att stärka sina förbindelser och sitt samarbete på grundval av gemensamma intressen till förmån för sina befolkningar och att ge de ömsesidiga förbindelserna ett långsiktigt perspektiv.

[1] Yttrande av den 31 januari 2001 (ännu ej offentliggjort i EGT).
[2] EGT L 260, 24.9.1976, s. 2.
[3] EGT C 304, 6.10.1997, s. 119.
[4] EGT L 127, 21.5.1999, s. 1.
[5] EGT L 144, 26.5.1992, s. 19.

(9) För närvarande används ett stort antal mindre budgetposter till finansiering av gemenskapens olika åtgärder för att främja samarbetet och handelsförbindelserna med de industriländer som anges i denna förordning. En del av budgetanslagen för att finansiera pilotverksamhet och förberedande åtgärder har tagits från dessa olika budgetposter. Eftersom den pilotverksamhet och de förberedande åtgärder som genomförts under de senaste två åren har gett goda resultat, bör denna verksamhet fortsätta i form av ordinarie åtgärder. Gemenskapen måste följaktligen fortlöpande förfoga över nödvändiga resurser för att kunna genomföra detta slags åtgärder i framtiden. För att arbetet skall bli effektivt, rationellt och kontinuerligt har det därför bedömts som nödvändigt att en enda budgetpost inrättas för den verksamhet som avses i denna förordning. Detta får emellertid inte påverka den insyn i användningen av dessa budgetposter som är nödvändig för Europaparlamentets övervakningsförfaranden.

(10) De åtgärder som krävs för att genomföra denna förordning bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ([1]).

(11) Det är medlemsstaternas främsta ansvar att utforma och genomföra åtgärds- och handlingsprogram till stöd för exportörernas insatser för att marknadsföra sig på utländska marknader.

(12) Medlemsstaternas verksamhet för att främja exporten av varor och gränsöverskridande tjänster till marknader i tredje land bör inte påverkas av denna förordning.

(13) Kommissionen bör samarbeta med medlemsstaterna för att genomföra ett program med särskilda, sinsemellan överensstämmande samt riktade åtgärder som kompletterar och ger mervärde åt medlemsstaternas insatser på den japanska marknaden.

(14) Vissa aktiviteter som omfattas av denna förordning faller inom ramen för artikel 133 i fördraget. För andra aktiviteter innehåller fördraget inte några andra befogenheter än de som avses i artikel 308.

(15) Denna förordning upphör att gälla den 31 december 2005.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Gemenskapen skall även i fortsättningen genomföra åtgärder för att främja samarbetet och handelsförbindelserna mellan gemenskapen och industriländerna i Nordamerika, Fjärran Östern och Australasien.

I denna förordning avses med industriländerna i Nordamerika, Fjärran Östern och Australasien följande länder: Förenta staterna, Kanada, Japan, Sydkorea, Australien och Nya Zeeland (nedan kallade partnerländerna).

Artikel 2

Budgetmyndigheten skall årligen fastställa storleken på de gemenskapsmedel som anses vara nödvändiga för genomförande av åtgärder enligt denna förordning.

Artikel 3

Samarbete

Åtgärder för att främja samarbetet skall användas till stöd för de mål som fastställs i de olika bilaterala instrumenten mellan Europeiska unionen och partnerländerna på detta område i syfte att skapa mer gynnsamma förutsättningar för att upprätthålla och utveckla förbindelserna mellan Europeiska unionen och partnerländerna.

Artikel 4

På området samarbete skall särskilt följande åtgärder finansieras med gemenskapsmedel:

a) Utbildning och information till allmänheten om de bilaterala förbindelserna mellan Europeiska unionen och partnerländerna, särskilt till beslutsfattare, opinionsbildare och andra informationsspridare.

b) Förstärkning av förbindelserna på det kulturella och akademiska området och ökad utbytesverksamhet.

c) Främjande av dialogen inom olika relevanta sektorer mellan parterna och de icke-statliga organisationerna på det politiska, ekonomiska och sociala området.

d) Forskning och studier avsedda att ligga till grund för kommissionens arbete i syfte att ytterligare utveckla de bilaterala förbindelserna.

e) Samarbetsprojekt på områdena vetenskap, teknik, energi, transport och miljö.

f) Förstärkning av tullsamarbetet mellan Europeiska unionen och partnerländerna.

g) Ökad uppmärksamhet åt Europeiska unionens insatser i partnerländerna.

h) Pilotprogram som kan leda till finansiering av nya ordinarie åtgärder.

Artikel 5

Samarbetsprojekten kommer att antingen helt finansieras med medel från gemenskapens budget eller samfinansieras tillsammans med andra källor i partnerländerna eller Europeiska unionen. Vid tillämpningen av artikel 4 skall kommissionen se till att samarbetsprojekten rättsligt och till sitt innehåll är förenliga med åtgärder som finansieras inom ramen för gemenskapens politik på andra relevanta områden.

([1]) EGT L 184, 17.7.1999, s. 3.

Artikel 6

Handelsförbindelser

1. I samarbete med medlemsstaterna som är främst ansvariga för att utforma och genomföra program och åtgärder för att främja exporten av gemenskapsvaror och gränsöverskridande gemenskapstjänster på tredje lands marknader skall gemenskapen genomföra ett program med särskilda, sinsemellan överensstämmande samt riktade åtgärder som kompletterar och ger mervärde till de insatser som görs av medlemsstaterna och Europeiska unionens andra offentliga organ på den japanska marknaden.

Medlemsstaternas verksamhet för att utarbeta och genomföra strategier, program och arrangemang för att främja export av varor och gränsöverskridande tjänster till marknader i tredje land skall inte påverkas av denna förordning.

2. Gemenskapens finansiering på detta område skall särskilt omfatta rekrytering och utbildning av grupper av europeiska chefer från näringslivet, särskilt från små och medelstora företag, samt deras förberedelser inför och deltagande i aktioner i Japan som syftar till att förbättra deras närvaro på den japanska marknaden (kampanjen ”Porten till Japan”).

3. Förutom till åtgärden i punkt 2 får stöd även ges till följande åtgärder när så är lämpligt:

a) Insamling av upplysningar och policyrådgivning i handelsfrågor med anknytning till Japan.

b) Konferenser och seminarier för främjande av handels- och investeringsförbindelserna mellan Europeiska unionen och Japan.

c) Besök av affärsdelegationer på hög nivå i syfte att lösa särskilda frågor om marknadstillträde i Japan.

d) Särskilda åtgärder för att underlätta tillträdet till den japanska marknaden för gemenskapsföretag, särskilt små och medelstora företag.

4. Vid tillämpningen av punkt 3 skall kommissionen se till att åtgärderna i fråga är fullt förenliga med gemenskapens och medlemsstaternas politik.

Artikel 7

Gemenskapens finansiering skall även i fortsättningen omfatta utbildningsprogram för att skapa en grupp av europeiska chefer som kan kommunicera och fungera i den japanska respektive den sydkoreanska affärsmiljön (program för ledarutbildning).

Artikel 8

De åtgärder som krävs för att genomföra artiklarna 6 och 7 skall antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 9.

Artikel 9

Genomförandeförfaranden

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté.

2. När det hänvisas till denna punkt skall artiklarna 3 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas.

3. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning.

4. Europaparlamentet skall regelbundet informeras av kommissionen om kommitténs arbete. Det skall för detta ändamål erhålla dagordningar för kommitténs möten, inför kommittén framlagda utkast till åtgärder för genomförande av projekten, resultaten av omröstningar och sammanfattningarna av mötesdiskussionerna.

Artikel 10

1. Kommissionen skall på begäran av någon aktör inom gemenskapen och i partnerländerna tillhandahålla uttömmande dokumentation och all nödvändig information om program och villkor för deltagande.

2. Resultatet av anbudsinfordran, inklusive uppgifter om antalet mottagna anbud, dag för tilldelning av kontraktet samt namn och adress avseende de anbudsgivare som tilldelats kontrakt skall offentliggöras på Internet. Dessa uppgifter skall också regelbundet överlämnas till Europaparlamentet.

Artikel 11

Kommissionen skall vartannat år överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av denna förordning. Rapporten skall innehålla en redogörelse för resultatet av budgetgenomförandet samt de åtgärder och program som finansierats under året.

Dessutom skall kommissionen utvärdera de åtgärder och program som finansieras enligt denna förordning i syfte att fastställa huruvida målen för dem har uppnåtts. En sådan utvärdering skall genomföras inom tre år efter det att denna förordning har trätt i kraft. Vid behov skall även avtalsförhållanden och principerna om en sund förvaltning beaktas i utvärderingsrapporterna, och resultatet av en kostnadsintäktsanalys skall också ingå.

En begränsad del av den årliga budgeten skall användas till att finansiera utvärderingar av åtgärderna och programmen enligt denna förordning.

Artikel 12

1. Förordning (EG) nr 1035/1999 skall upphöra att gälla.

2. Hänvisningar till den upphävda förordningen skall anses vara hänvisningar till den här förordningen.

Artikel 13

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall upphöra att gälla den 31 december 2005.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 26 februari 2001.

På rådets vägnar
A. LINDH
Ordförande

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 383/2001

av den 26 februari 2001

om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 3223/94 av den 21 december 1994 om tillämpningsföreskrifter för importordningen för frukt och grönsaker [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1498/98 [2], särskilt artikel 4.1 i denna, och

av följande skäl:

(1) I förordning (EG) nr 3223/94 anges som tillämpning av resultaten av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärdena vid import från tredje land för de produkter och de perioder som anges i bilagan till den förordningen.

(2) Vid tillämpningen av dessa kriterier bör schablonvärdena vid import fastställas till de nivåer som anges i bilagan till denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonvärden vid import som avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 3223/94 skall fastställas enligt tabellen i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 27 februari 2001.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 26 februari 2001.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

[1] EGT L 337, 24.12.1994, s. 66.
[2] EGT L 198, 15.7.1998, s. 4.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 26 februari 2001 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(EUR/100 kg)

KN-nr	Kod för tredje land (1)	Schablonvärde vid import
0702 00 00	052	91,6
	204	47,1
	212	94,4
	624	113,7
	999	86,7
0707 00 05	052	111,6
	068	133,9
	628	144,3
	999	129,9
0709 10 00	220	162,6
	999	162,6
0709 90 70	052	103,1
	204	59,6
	999	81,3
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	052	64,4
	204	49,3
	212	47,7
	220	49,4
	624	57,2
	999	53,6
0805 20 10	204	77,1
	999	77,1
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	60,9
	204	58,2
	600	86,8
	624	70,0
	999	69,0
0805 30 10	052	54,1
	600	63,3
	999	58,7
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	039	91,2
	388	109,8
	400	91,0
	404	71,7
	720	103,1
	728	94,5
	999	93,5
0808 20 50	388	84,4
	400	98,0
	512	75,5
	528	84,7
	999	85,6

(1) Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 2032/2000 (EGT L 243, 28.9.2000, s. 14). Koden ”999” betecknar ”övriga ursprung”.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 384/2001

av den 26 februari 2001

om ändring av förordning (EG) nr 2636/1999 om inlämning av uppgifter inom sektorn för råtobak vad beträffar genomsnittspris per sortgrupp

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 2075/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för råtobak [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1336/2000 [2], särskilt artikel 21 i denna, och

av följande skäl:

(1) Det är av administrativa skäl lämpligt att be medlemsstaternas producenter skicka in uppgifter om det genomsnittliga pris som faktiskt har betalats av de företag som utför den första bearbetningen viktat per levererade kvantiteter per parti råtobak.

(2) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för tobak.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilaga II till kommissionens förordning (EG) nr 2636/1999 [3] skall ersättas med bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 26 februari 2001.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

[1] EGT L 215, 30.7.1992, s. 70.
[2] EGT L 154, 27.6.2000, s. 2.
[3] EGT L 323, 15.12.1999, s. 4.

BILAGA

”BILAGA II

Uppgifter som skall lämnas till kommissionen varje månad med början den 30 september under det aktuella skördeåret

Ackumulerade uppgifter för den aktuella skörden.

En sammanfattning skall skickas till kommissionen senast den 30 juni året efter skördeåret.

Skörd: …… Deklarerande medlemsstat:……

Sortgrupp: ……

Situationen per den sista dagen i månaden före den månad när uppgifterna lämnas. Månad: ……

	Producent-medlemsstat (som lämnar deklaration)	Producent-medlemsstat Namn:	Producent-medlemsstat Namn:	Producent-medlemsstat Namn:
1. Levererad mängd (i ton) 1.1 Total kvantitet råtobak av minimikvalitet med en fukthalt enligt bilaga IV till förordning (EG) nr 2848/98 som har levererats till företag som utför första bearbetningen. 1.2 Kvantitet råtobak av minimikvalitet med en fukthalt enligt bilaga IV till förordning (EG) nr 2848/98 som har levererats av producentsammanslutningar till företag som utför första bearbetningen.				
2. Levererad kvantitet råtobak (i ton) av minimikvalitet, utan viktjustering för fukthalt.				
3. Uppskattning av den kvantitet som återstår att leverera (i ton).				
4. Genomsnittspris, (per kg) viktat [2] per levererade kvantiteter utan skatter och andra avgifter, som faktiskt har betalats av de företag som utför första bearbetningen.	(i nationell valuta)	[1]	[1]	[1]

[1] För kontrakt mellan två medlemsstater anges den valuta som gäller för kontraktet.

[2] Beräkningsmetod: : [summa (QL × PP)]/QT = Viktat genomsnittspris.
QL betecknar den leverande mängden per parti och PP uppköpspriset för varje parti för den berörda gruppen. QT betecknar totalsumman levererade kvantiteter till företag som utför första bearbetningen för en sortgrupp.”

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 385/2001

av den 26 februari 2001

om ändring av förordning (EG) nr 2848/98 rörande den tillåtna vattenhalten vid leveranser av vissa tobakssorter samt godkända produktionsområden inom sektorn för råtobak

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 2075/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för råtobak [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1336/2000 [2], särskilt artikel 7 i denna, och

av följande skäl:

(1) I kommissionens förordning (EG) nr 2848/98 av den 22 december 1998 om tillämpningsföreskrifter till förordning (EEG) nr 2075/92 när det gäller stödordningen, produktionskvoterna och det särskilda stöd som skall beviljas till producentsammanslutningar inom sektorn för råtobak [3], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1249/2000 [4], föreskrivs i artikel 15.2 första stycket att den fasta delen av det bidrag som skall betalas och de kvantiteter som skall påföras den berörda producentens produktionskvotintyg skall beräknas på grundval av den i den berörda sortgruppen ingående bladtobakens vikt. I artikel 15.2 andra stycket föreskrivs vidare att den berörda sortens vikt skall justeras upp till högst 4 % vattenhalt enligt bilaga IV. Vissa tobakssorter som tillhör sortgrupperna II och III behandlas med traditionell lufttorkning i traditionella torkningsanläggningar. Produktionen sker dock i regioner där mycket regn kan förekomma under leveransperioden. Det är under dessa omständigheter svårt att kontrollera vattenhalten vid leverans med traditionell bearbetning utomhus. Det är alltså lämpligt att justera den högsta tillåtna vattenhalten för dessa tobaksorter.

(2) Enligt artikel 8 i förordning (EG) nr 2848/98 skall de produktionsområden som avses i artikel 5 a i förordning (EEG) nr 2075/92 fastställas i bilaga II till kommissionens förordning (EG) nr 2848/98. Portugal har hos kommissionen begärt att regionen Beiras skall förtecknas bland de godkända produktionsområdena för sortgrupp I. Den portugisiska regionen Beiras är ett traditionellt produktionsområde som är godkänt för sortgrupp II. Det är alltså lämpligt att ändra bilaga II till förordning (EG) nr 2848/98 så att denna region förtecknas bland de godkända produktionsområdena för sortgrupp I.

(3) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för tobak.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 2848/98 ändras på följande sätt:

1. I artikel 15 skall punkt 2 ersättas med följande:

”2. Den fasta delen av det bidrag som skall betalas, antingen till producentsammanslutningen som fördelar hela bidraget mellan samtliga medlemmar eller till varje enskild producent som inte ingår i en sammanslutning, tillsammans med de kvantiteter som skall påföras den berörda producentens produktionskvotintyg, skall beräknas på grundval av vikten på den i den berörda sortgruppen ingående bladtobak som uppfyller kraven på lägsta tillåtna kvalitet och som tagits emot av det företag som skall utföra den första bearbetningen.

Om vattenhalten avviker från den nivå som fastställs i bilaga IV för den aktuella sorten, skall vikten justeras därefter för varje avvikande procentenhet, dock ej högre än till den i bilagan fastställda nivån.”

2. Bilaga II skall ersättas med bilaga I till denna förordning.

3. Bilaga III skall ersättas med bilaga II till denna förordning.

4. Bilaga IV skall ersättas med bilaga III till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

[1] EGT L 215, 30.7.1992, s. 70.
[2] EGT L 154, 27.6.2000, s. 2.
[3] EGT L 358, 31.12.1998, s. 17.
[4] EGT L 142, 16.6.2000, s. 3.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 26 februari 2001.

På kommissionens vägnar
Franz FISCHLER
Ledamot av kommissionen

BILAGA I

"BILAGA II

GODKÄNDA PRODUKTIONSOMRÅDEN

Sortgrupp enligt bilagan till förordning (EEG) nr 2075/92	Medlemsstat	Produktionsområde
I. Flue cured	Tyskland	Schleswig-Holstein, Niedersachsen, Bayern, Rheinland-Pfalz, Baden-Württemberg, Hessen, Saarland, Brandenburg, Mecklenburg-Vorpommern, Sachsen, Sachsen-Anhalt, Thüringen
	Grekland	Trakien, Östra Makedonien, Mellersta Makedonien, Västra Makedonien, Theassalien, Ipiros, Östra mellersta Grekland, Västra mellersta Grekland, Peloponnesos
	Frankrike	Aquitaine, Midi-Pyrénées, Auvergne, Limousin, Champagne-Ardenne, Alsace, Lorraine, Rhône-Alpes, Franche-Comté, Provence-Alpes-Côté d'Azur, Pays-de-Loire, Centre, Poitou-Charentes, Bretagne, Languedoc-Roussillon, Normandie, Bourgogne, Nord-Pas-de-Calais, Picardie, Île-de-France
	Italien	Friuli, Venetien, Lombardiet, Piemonte, Toskana, Marche, Umbrien, Latium, Abruzzerna, Molise, Kompanien, Basilicata, Apulien, Kalabrien
	Spanien	Extremadura, Andalusien, Kastilien-Leon, Kastilien-La Mancha
	Portugal	Beiras, Ribatejo Oeste, Alentejo, Azorerna
	Österrike	Burgenland, Niederösterreich, Oberösterreich, Steiermark
II. Light air cured	Belgien	Flandern, Hainaut, Namur, Luxembourg
	Tyskland	Rheinland-Pfalz, Baden-Württemberg, Hessen, Saarland, Bayern, Brandenburg, Mecklenburg-Vorpommern, Sachsen, Sachsen-Anhalt, Thüringen
	Grekland	Östra Makedonien, Mellersta Makedonien, Västra Makedonien, Thessalien
	Frankrike	Aquitaine, Midi-Pyrénées, Languedoc-Roussillon, Auvergne, Limousin, Poitou-Charentes, Bretagne, Pays-de-Loire, Centre, Rhône-Alpes, Provence-Alpes-Côte d'Azur, Franche-Comté, Alsace, Lorraine, Champagne-Ardenne, Picardie, Nord-Pas-de-Calais, Haute-Normandie, Basse-Normandie, Bourgogne, Réunion, Île-de-France
	Italien	Venetien, Lombardiet, Piemonte, Umbrien, Emilia-Romagna, Latium, Abruzzerna, Molise, Kampanien, Basilicata, Apulien, Sicilien, Friuli, Toskana, Marche
	Spanien	Extremadura, Andalusien, Kastilien-Leon, Kastilien-La Mancha
	Portugal	Beiras, Ribatejo Oeste, Entre Douro e Minho, Trás-os-Montes, Azorerna
	Österrike	Burgenland, Niederösterreich, Oberösterreich, Steiermark
III. Dark air cured	Belgien	Flandern, Hainaut, Namur, Luxembourg
	Tyskland	Rheinland-Pfalz, Baden-Württemberg, Hessen, Saarland, Bayern, Brandenburg, Mecklenburg-Vorpommern, Sachsen, Sachsen-Anhalt, Thüringen
	Frankrike	Aquitaine, Midi-Pyrénées, Languedoc-Roussillon, Auvergne, Limousin, Poitou-Charentes, Bretagne, Pays-de-Loire, Centre, Rhône-Alpes, Provence-Alpes-Côte d'Azur, Franche-Comté, Alsace, Lorraine, Champagne-Ardenne, Picardie, Nord-Pas-de-Calais, Haute-Normandie, Basse-Normandie, Bourgogne, Réunion

Sortgrupp enligt bilagan till förordning (EEG) nr 2075/92	Medlemsstat	Produktionsområde
	Italien	Friuli, Trentino, Venetien, Toskana, Latium, Molise, Kampanien, Apulien, Sicilien
	Spanien	Extremadura, Andalusien, Kastilien-Leon, Kastilien-La Manche, Valencia, Navarra, Rioja, Katalonien, Madrid, Galicien, Asturien, Kantabrien, Campezo (Baskien), La Palma (Kanarieöarna)
	Österrike	Burgenland, Niederösterreich, Oberösterreich, Steiermark
IV Fire cured	Italien	Venetien, Toskana, Umbrien, Latium, Kampanien, Marche
	Spanien	Extremadura, Andalusien
V. Sun cured	Grekland	Västra Makedonien, Thessalien, Ipiros, Östra mellersta Grekland, Västra mellersta Grekland, Peloponessos, Trakien och öarna
	Italien	Latium, Abruzzerna, Molise, Kampanien, Basilicata, Apulien, Sicilien
VI. Basmas	Grekland	Trakien, Östra Makedonien, Mellersta Makedonien, Västra Makedonien, Thessalien, Västra mellersta Grekland
VII. Katerini och liknande sorter	Grekland	Östra Makedonien, Mellersta Makedonien, Västra Makedonien, Thessalien, Ipiros, Östra grekiska fastlandet, Västra grekiska fastlandet
	Italien	Latium, Abruzzerna, Kampanien, Basilicata, Apulien
VIII. Klassisk Kaba Koulak, Elassona, Myrodata Agrinion, Zichnomyrodata	Grekland	Östra Makedonien, Mellersta Makedonien, Västra Makedonien, Thessalien, Ipiros, Östra mellersta Grekland, Västra mellersta Grekland, Peloponnesos och öarna, Trakien”

BILAGA II

"BILAGA III

LÄGSTA KVALITETSKRAV

Den premie som avses i artikel 3 i förordning (EEG) nr 2075/92 kan endast beviljas för tobak av fullgod handelskvalitet i förhållande till de typiska kännetecknen för den aktuella sorten, och som är fri från följande:

a) Bladdelar.

b) Blad som är sönderrivna av hagel.

c) Blad med allvarliga skador på mer en tredjedel av ytan.

d) Blad med sjukdoms- eller insektsangrepp på mer än 25 % av ytan.

e) Blad med spår av bekämpningsmedel.

f) Omogna eller helt gröna blad.

g) Frostskadade blad.

h) Blad med svamp- eller rötangrepp.

i) Blad med icke torkade, fuktiga eller rötangripna nerver eller med svampiga eller framträdande mittnerver.

j) Blad från sidoskott.

k) Blad med en för den aktuella sorten främmande lukt.

l) Blad med vidhängande jord.

m) Blad med en vattenhalt som överstiger den vattenhalt som fastställs i bilaga IV."

BILAGA III

"BILAGA IV

VATTENHALT ENLIGT ARTIKEL 15

	Sortgrupp	Vattenhalt (%)	Tolerans (%)
I.	Flue cured	16	4
II.	Lighed air cured		
	Tyskland, Frankrike, Belgien, Österrike, Portugal – Azorerna	22	4
	Andra medlemsstater och andra i Portugal erkända produktionsområden	20	6
III.	Dark air cured		
	Belgien, Tyskland, Frankrike, Österrike	26	4
	Andra medlemsstater	22	6
IV.	Fire cured	22	4
V.	Sun cured	16	4
VI.	Basmas	16	4
VII.	Katerini	16	4
VIII.	Klassisk Kaba Koulak, Elassona, Myrodata Agrinion, Zichnomyrodata	16	4"

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 386/2001

av den 26 februari 2001

om fastställande av exportbidrag för ris och brutet ris och om att avbryta utfärdandet av exportlicenser

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 3072/95 av den 22 december 1995 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1667/2000 [2], särskilt artikel 13.3 andra stycket och 13.15 i denna, och

av följande skäl:

(1) Enligt artikel 13 i förordning (EG) nr 3072/95 får skillnaden mellan noteringarna eller priserna på världsmarknaden för de produkter som är förtecknade i artikel 1 i den förordningen och priserna för dessa produkter inom gemenskapen täckas av ett exportbidrag.

(2) Enligt artikel 13.4 i förordning (EG) nr 3072/95 skall när bidragen fastställs hänsyn tas dels till den aktuella situationen och den framtida utvecklingen i fråga om priser på och tillgång till ris och brutet ris på gemenskapsmarknaden, dels till priserna på ris och brutet ris på världsmarknaden. Enligt samma artikel är det också viktigt att säkerställa jämvikt och en naturlig utveckling av priser och handel på rismarknaden och att dessutom beakta de ekonomiska aspekterna av den planerade exporten och behovet av att undvika störningar på gemenskapsmarknaden liksom de begränsningar som härrör från de avtal som slutits i överensstämmelse med artikel 300 i fördraget.

(3) I kommissionens förordning (EEG) nr 1361/76 [3] fastställs den högsta procentandel av brutet ris som är tillåten i ris för vilket exportbidrag fastställts samt anges med vilken procentandel bidraget skall minskas om proportionen brutet ris i det exporterade riset överstiger denna högsta andel.

(4) Det finns möjlighet att exportera en kvantitet av 14 119 t ris till vissa destinationer. Det är lämpligt att tillgripa det förfarande som föreskrivs i artikel 7.4 i kommissionens förordning (EG) nr 1162/95 [4], senast ändrad genom förordning (EG) nr 2110/2000 [5]. Detta bör beaktas när exportbidragen fastställs.

(5) I artikel 13.5 i förordning (EG) nr 3072/95 anges de särskilda kriterier som skall beaktas när exportbidrag för ris och brutet ris beräknas.

(6) Situationen på världsmarknaden eller de särskilda kraven för vissa marknader kan göra det nödvändigt att differentiera bidragen för vissa produkter efter destination.

(7) Ett särskilt bidrag bör fastställas för förpackat långkornigt ris för att tillgodose den aktuella efterfrågan på vissa marknader.

(8) Bidraget måste fastställas minst en gång i månaden och får ändras under månadens lopp.

(9) Tillämpningen av dessa bestämmelser och villkor på den nuvarande situationen på rismarknaden och särskilt på noteringarna eller priserna på ris och brutet ris inom gemenskapen och på världsmarknaden medför att bidragen bör fastställas i enlighet med bilagan till denna förordning.

(10) Inom ramen för förvaltningen av de volymbegränsningar som följer av gemenskapens WTO-åtaganden är det lämpligt att avbryta utfärdandet av licenser för export med exportbidrag.

(11) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för spannmål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Exportbidragen för de produkter som anges i artikel 1 i förordning (EG) nr 3072/95, med undantag av produkter enligt punkt 1 c i den artikeln, och som exporteras i obearbetad form skall fastställas i enlighet med bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Utfärdandet av licenser för export med förutfastställelse av exportbidrag skall avbrytas med undantag för kvantiteten 14 119 t som föreskrivs i bilagan.

Artikel 3

Denna förordning träder i kraft den 1 mars 2001.

[1] EGT L 329, 30.12.1995, s. 18.
[2] EGT L 193, 29.7.2000, s. 3.
[3] EGT L 154, 15.6.1976, s. 11.
[4] EGT L 117, 24.5.1995, s. 2.
[5] EGT L 250, 5.10.2000, s. 23.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 26 februari 2001.

På kommissionens vägnar
Franz FISCHLER
Ledamot av kommissionen

BILAGA

till kommissionens förordning av den 26 februari 2001 om fastställande av exportbidrag för ris och brutet ris och om att avbryta utfärdandet av exportlicenser

Produktnummer	Destination	Måttenhet	Bidragsbelopp (1)
1006 20 11 9000	R01	EUR/t	178,00
1006 20 13 9000	R01	EUR/t	178,00
1006 20 15 9000	R01	EUR/t	178,00
1006 20 17 9000	—	EUR/t	—
1006 20 92 9000	R01	EUR/t	178,00
1006 20 94 9000	R01	EUR/t	178,00
1006 20 96 9000	R01	EUR/t	178,00
1006 20 98 9000	—	EUR/t	—
1006 30 21 9000	R01	EUR/t	178,00
1006 30 23 9000	R01	EUR/t	178,00
1006 30 25 9000	R01	EUR/t	178,00
1006 30 27 9000	—	EUR/t	—
1006 30 42 9000	R01	EUR/t	178,00
1006 30 44 9000	R01	EUR/t	178,00
1006 30 46 9000	R01	EUR/t	178,00
1006 30 48 9000	—	EUR/t	—
1006 30 61 9100	R01	EUR/t	223,00
	R02	EUR/t	226,00
	R03	EUR/t	231,00
	064	EUR/t	181,00
	A97	EUR/t	226,00
	021 och 023	EUR/t	226,00
1006 30 61 9900	R01	EUR/t	223,00
	A97	EUR/t	226,00
	064	EUR/t	181,00
1006 30 63 9100	R01	EUR/t	223,00
	R02	EUR/t	226,00
	R03	EUR/t	231,00
	064	EUR/t	181,00
	A97	EUR/t	226,00
	021 och 023	EUR/t	226,00
1006 30 63 9900	R01	EUR/t	223,00
	064	EUR/t	181,00
	A97	EUR/t	226,00
1006 30 65 9100	R01	EUR/t	223,00
	R02	EUR/t	226,00
	R03	EUR/t	231,00
	064	EUR/t	181,00
	A97	EUR/t	226,00
	021 och 023	EUR/t	226,00
1006 30 65 9900	R01	EUR/t	223,00
	064	EUR/t	181,00
	A97	EUR/t	226,00
1006 30 67 9100	021 och 023	EUR/t	226,00
	064	EUR/t	181,00
1006 30 67 9900	064	EUR/t	181,00
1006 30 92 9100	R01	EUR/t	223,00
	R02	EUR/t	226,00
	R03	EUR/t	231,00
	064	EUR/t	181,00
	A97	EUR/t	226,00
	021 och 023	EUR/t	226,00
1006 30 92 9900	R01	EUR/t	223,00
	A97	EUR/t	226,00
	064	EUR/t	181,00
1006 30 94 9100	R01	EUR/t	223,00
	R02	EUR/t	226,00
	R03	EUR/t	231,00
	064	EUR/t	181,00
	A97	EUR/t	226,00
	021 och 023	EUR/t	226,00
1006 30 94 9900	R01	EUR/t	223,00
	A97	EUR/t	226,00
	064	EUR/t	181,00
1006 30 96 9100	R01	EUR/t	223,00
	R02	EUR/t	226,00
	R03	EUR/t	231,00
	064	EUR/t	181,00
	A97	EUR/t	226,00
	021 och 023	EUR/t	226,00
1006 30 96 9900	R01	EUR/t	223,00
	A97	EUR/t	226,00
	064	EUR/t	181,00
1006 30 98 9100	021 och 023	EUR/t	226,00
1006 30 98 9900	—	EUR/t	—
1006 40 00 9000	—	EUR/t	—

(1) Det förfarande som fastställs i artikel 7.4 i förordning (EG) nr 1162/95 skall tillämpas på licenser för vilka en ansökan lämnas in i enlighet med den förordningen och för följande kvantiteter och destinationer:
Destination R01: 2 054 ton
Destinationerna R02, R03 sammanlagt: 2 850 ton
Destination 021 och 023: 420 ton
Destination 064: 8 495 ton
Destination A97: 300 ton.

Anm.: Produktkoderna och destinationskoderna serie ”A” fastställs i kommissionens förordning (EEG) nr 3846/87 (EGT L 366, 24.12.1987, s. 1) i dess ändrade lydelse.

De numeriska destinationskoderna fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 2032/2000 (EGT L 243, 28.9.2000, s. 14).

De övriga destinationerna är fastställda på följande sätt:

R01 Schweiz, Liechtenstein och kommunerna Livigno och Campione d'Italia.

R02 Marocko, Algeriet, Tunisien, Malta, Egypten, Israel, Libanon, Libyen, Syrien, f.d. Spanska Sahara, Cypern, Jordanien, Irak, Iran, Yemen, Kuwait, Förenade Arabemiraten, Oman, Bahrain, Qatar, Saudiarabien, Eritrea, Västbanken och Gazaremsan, Estland, Lettland, Litauen, Polen, Tjeckien, Slovenien, Slovakien, Norge, Färöarna, Island, Ryssland, Vitryssland, Bosnien och Hercegovina, Kroatien, Jugoslavien (Serbien–Montenegro), f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Albanien, Rumänien, Bulgarien, Georgien, Armenien, Azerbajdzjan, Moldova, Ukraina, Kazakstan, Turkmenistan, Uzbekistan, Tadzjikistan, Kirgizistan.

R03 Colombia, Ecuador, Peru, Bolivia, Chile, Argentina, Uruguay, Paraguay, Brasilien, Venezuela, Kanada, Mexiko, Guatemala, Honduras, El Salvador, Nicaragua, Costa Rica, Panama, Kuba, Bermudas, Sydafrika, Australien, Nya Zeeland, Hong Kong SAR, Singapore, A40, A11 utom Surinam, Guyana, Madagaskar.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 387/2001

av den 26 februari 2001

om fastställande av stödbelopp för försörjning av Kanarieöarna med risprodukter med ursprung i gemenskapen

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1601/92 av den 15 juni 1992 om särskilda åtgärder för Kanarieöarna rörande vissa jordbruksprodukter ([1]), senast ändrad genom förordning (EG) nr 2826/2000 ([2]), särskilt artikel 3 i denna, och

av följande skäl:

(1) Enligt artikel 3 i förordning (EEG) nr 1601/92 skall Kanarieöarnas behov av ris, med avseende på kvantitet, pris och kvalitet, täckas av gemenskapsris på avyttringsvillkor som är likvärdiga med befrielse från importavgift, vilket inbegriper beviljande av stöd för leveranser med ursprung i gemenskapen. Detta stöd bör fastställas med särskild hänsyn till kostnaderna för olika försörjningskällor och bör i synnerhet grundas på exportpriserna till tredje land.

(2) Genom kommissionens förordning (EG) nr 2790/94 ([3]), senast ändrad genom förordning (EG) nr 1620/1999 ([4]), fastställs gemensamma tillämpningsföreskrifter för den särskilda försörjningsordningen för Kanarieöarna med avseende på vissa jordbruksprodukter, däribland ris.

(3) Som en följd av tillämpningen av dessa närmare bestämmelser på rissektorn i nuvarande marknadssituation, och särskilt på prissatserna för dessa produkter i den europeiska delen av gemenskapen och på världsmarknaden, bör stödet för försörjning av Kanarieöarna fastställas i enlighet med bilagan till denna förordning.

(4) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för spannmål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Enligt artikel 3 i förordning (EEG) nr 1601/92 skall stödbeloppen för ris med ursprung i gemenskapen inom ramen för den särskilda försörjningsordningen för Kanarieöarna fastställas i enlighet med bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 mars 2001.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 26 februari 2001.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

([1]) EGT L 173, 27.6.1992, s. 13.
([2]) EGT L 328, 23.12.2000, s. 2.
([3]) EGT L 296, 17.11.1994, s. 23.
([4]) EGT L 192, 24.7.1999, s. 19.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 26 februari 2001 om fastställande av stödbelopp för försörjning av Kanarieöarna med risprodukter med ursprung i gemenskapen

(EUR/t)

Produkt (KN-nummer)	Stödbelopp
Slipat ris (1006 30)	234,00
Brutet ris (1006 40)	51,00

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 388/2001

av den 26 februari 2001

om fastställande av stödbelopp för försörjning av Azorerna och Madeira med risprodukter med ursprung i gemenskapen

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1600/92 av den 15 juni 1992 om särskilda bestämmelser för Azorerna och Madeira angående vissa jordbruksprodukter ([1]), senast ändrad genom förordning (EG) nr 2826/2000 ([2]), särskilt artikel 10 i denna, och

av följande skäl:

(1) Enligt artikel 10 i förordning (EEG) nr 1600/92 skall Azorernas och Madeiras behov av ris, med avseende på kvantitet, pris och kvalitet, täckas av gemenskapsris på avyttringsvillkor som är likvärdiga med befrielse från importavgift, vilket inbegriper beviljande av stöd för leveranser med ursprung i gemenskapen. Detta stöd bör fastställas med särskild hänsyn till kostnaderna för olika försörjningskällor och bör i synnerhet grundas på exportpriserna till tredje land.

(2) Genom kommissionens förordning (EEG) nr 1696/92 ([3]), senast ändrad genom förordning (EEG) nr 2596/93 ([4]) fastställs gemensamma tillämpningsföreskrifter för de särskilda ordningarna för att försörja Azorerna och Madeira med vissa jordbruksprodukter, däribland ris. Genom kommissionens förordning (EEG) nr 1983/92 av den 16 juli 1992 om tillämpningsföreskrifter för en särskild ordning för att försörja Azorerna och Madeira med risprodukter samt för upprättandet av en prognostiserad försörjningsbalans för dessa produkter ([5]), senast ändrad genom förordning (EG) nr 1683/94 ([6]), fastställs bestämmelser som kompletterar eller avviker från bestämmelserna i förutnämnda förordning.

(3) Som en följd av tillämpningen av dessa närmare bestämmelser på rissektorn i nuvarande marknadssituation, och särskilt på priserna för dessa produkter i den europeiska delen av gemenskapen och på världsmarknaden, bör stödet för försörjning av Azorerna och Madeira fastställas i enlighet med bilagan till denna förordning.

(4) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för spannmål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Enligt artikel 10 i förordning (EEG) nr 1600/92 skall stödbeloppen för ris med ursprung i gemenskapen enligt de särskilda ordningarna för försörjning av Azorerna och Madeira fastställas i enlighet med bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 mars 2001.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 26 februari 2001.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

([1]) EGT L 173, 27.6.1992, s. 1.
([2]) EGT L 328, 23.12.2000, s. 2.
([3]) EGT L 179, 1.7.1992, s. 6.
([4]) EGT L 238, 23.9.1993, s. 24.
([5]) EGT L 198, 17.7.1992, s. 37.
([6]) EGT L 178, 12.7.1994, s. 53.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 26 februari 2001 om fastställande av stödbelopp för försörjning av Azorerna och Madeira med risprodukter med ursprung i gemenskapen

(EUR/t)

Produkt (KN-nummer)	Stödbelopp	
	Bestämmelse	
	Azorerna	Madeira
Slipat ris (1006 30)	234,00	234,00

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 389/2001

av den 26 februari 2001

om fastställande av produktionsbidraget för olivolja som används vid tillverkningen av vissa konserverade livsmedel

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning nr 136/66/EEG av den 22 september 1966 om den gemensamma organisationen av marknaden för oljor och fetter [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 2826/2000 [2], särskilt artikel 20a i denna, och

av följande skäl:

(1) I artikel 20a i förordning nr 136/66/EEG föreskrivs om beviljande av produktionsbidrag för olivolja som används inom konserveringsindustrin. Enligt punkt 6 i den artikeln skall kommissionen, utan att detta påverkar tillämpningen av punkt 3 i denna, fastställa detta bidrag varannan månad.

(2) Enligt artikel 20a.2 i ovan nämnda förordning skall produktionsbidraget, fastställas på grundval av skillnaden mellan de priser som tillämpas på världsmarknaden och på gemenskapsmarknaden med hänsyn till den importavgift som tillämpas för olja som omfattas av undernummer 1509 90 00 i Kombinerade nomenklaturen under en referensperiod liksom de komponenter som använts vid fastställandet av de exportbidrag som gäller för samma oljor under en referensperiod. Det är lämpligt att som referensperiod betrakta de två månader som föregår inledningen av perioden för produktionsbidragets giltighet.

(3) Tillämpning av ovan nämnda kriterier har till följd att bidraget fastställs enligt vad som anges nedan.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

För månaderna mars och april 2001 skall det produktionsbidrag som avses i artikel 20a.2 i förordning nr 136/66/EEG vara 44,00 EUR/100 kg.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 mars 2001.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 26 februari 2001.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

[1] EGT 172, 30.9.1966, s. 3025/66.
[2] EGT L 328, 23.12.2000, s. 2.

II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 19 juli 2000

om statligt stöd som beviljats av Spanien till förmån för sjötransportsektorn (nytt avtal om allmänna sjötransporttjänster)

[delgivet med nr K(2000) 2447]

(Endast den spanska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(2001/156/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 88.2 första stycket i detta,

med beaktande av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a i detta,

efter att enligt bestämmelserna i de nämnda artiklarna ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig [1], med beaktande av dessa yttranden, och

av följande skäl:

I. FÖRFARANDE

(1) I besvär som mottogs den 8 januari 1998 upplystes kommissionen om att Spanien hade infordrat anbud på tillhandahållande av sjöfartstjänster, som medförde förpliktelser vid allmän trafik mellan kontinentala Spanien och dess öar. Genom brev av den 26 januari 1998 upplyste kommissionen de spanska myndigheterna om sina betänkligheter beträffande avtalet och det sätt på vilket det hade tilldelats.

(2) Genom ett brev av den 5 mars 1998 informerade kommissionen Spanien om sitt beslut att inleda förfarandet enligt artikel 88.2 i fördraget med avseende på nämnda avtal, som ingåtts mellan Spanien och Compañía Trasmediterránea (nedan kallat Trasmed) den 20 januari 1998. Kommissionen gav de spanska myndigheterna en månad för att besvara de kommentarer som framställts om de grundläggande i frågorna av intresse i sammanhanget, och begärde samtidigt bekräftelse på att det statliga stödet upphävts inom tio vardagar från delgivningen av brevet.

(3) Kommissionens beslut att inleda förfarandet offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* [2]. Kommissionen uppmanade berörda parter att lämna synpunkter på avtalet.

[1] EGT C 147, 13.5.1998, s. 10.
[2] Se fotnot 1.

(4) Kommissionen har mottagit yttranden i ärendet från berörda parter. Dessa har överlämnats till Spanien, som getts tillfälle att lämna synpunkter, vilka mottogs genom brev av den 18 mars, 7 april och 23 juli 1998, och dessutom hölls flera sammantraden, bl.a. ett den 3 juni 1999.

II. **DETALJBESKRIVNING AV STÖDET**

DEKRETET

(5) Genom ett brev av den 30 juli 1997 underrättade de spanska myndigheterna kommissionen, i enlighet med sitt åliggande enligt artikel 9 i rådets förordning (EEG) nr 3577/92 ([3]), om sin avsikt att ändra det system som tillämpas på sjöfartscabotage i Spanien. De spanska myndigheterna informerades om att kommissionens avdelningar hade noterat flera problem, såväl med idén bakom förslaget till dekret om ändring av systemet som med utformningen av detta. De spanska myndigheterna ändrade en del av artiklarna, men den 19 september 1997 gick man vidare och godkände det kungliga dekretet 1466/1997 ([4]) utan vidare samråd med kommissionens avdelningar. Inför vad som ansågs vara uraktlåtenhet att uppfylla åligganden, skickades ett brev till de spanska myndigheterna den 22 oktober 1997, vilket besvarades den 9 december 1997. En formell underrättelse skickades den 20 april 1998 och besvarades genom brev av den 27 maj och 8 juli 1998.

(6) I dekretet övervägs ett system med auktorisation av reguljärt sjöfartscabotage mellan den iberiska halvön och territorier utanför denna, samt mellan de senare. Tillhandahållande av sådana tjänster kräver förhandstillstånd, vars giltighet förutsätter uppfyllande av de förpliktelser vid allmän trafik (enligt vad som specificeras i artikel 4 i förordning (EEG) nr 3577/92) som den spanska sjöfartsförvaltningen efter eget val kan ålägga transportören. I dekretet föreskrivs också att de spanska myndigheterna kan ingå nödvändiga avtal om allmän trafik och göra sådana linjer tillgängliga för andra intresserade operatörer, om systemet med auktorisation inte garanterar en tillräcklig servicenivå på de nämnda reguljära cabotagelinjerna.

AVTALET

(7) Genom ett brev av den 2 oktober 1997 skickade de spanska myndigheterna till kommissionens avdelningar en kopia av de administrativa och tekniska villkor som skulle gälla vid tilldelning av ett avtal om förpliktelser vid allmän trafik på nio linjer till territorier utanför halvön. Det avtal med Trasmed om förpliktelser vid allmän trafik som då löpt i 20 år gick ut den 31 december 1997 ([5]).

(8) Ett antal sammanträden hölls den 10, 15 och 16 oktober 1997 för att diskutera problemen med såväl det ändrade dekretet som det nya avtalet om förpliktelser vid allmän trafik. Eftersom det fanns meningsskiljaktigheter huruvida det kungliga dekretet var förenligt med förpliktelser vid allmän trafik, skickade kommissionens avdelningar ett antal frågor till de spanska myndigheterna, och flera sammanträden hölls för att diskutera och klara ut detaljerna i dessa frågor.

(9) Genom brev av den 27 november 1997 till den spanske ministern för offentliga arbeten förklarade kommissionen, att om de spanska myndigheterna inte kunde tillämpa förfarandet för avtal om förpliktelser vid allmän trafik enligt Gemenskapens riktlinjer om statligt stöd till sjötransport ([6]), var de skyldiga att anmäla varje nytt avtal om förpliktelser vid allmän trafik som statligt stöd. De spanska myndigheterna fäste inget avseende vid denna anmärkning.

(10) Huvuddragen i det ingångna avtalet är följande:

— Avtalet gäller tillhandahållande av reguljär sjötransport med passagerare och fordon i ett paket på tio linjer (nio med och en utan ersättning) mellan Barcelona-Valencia och Balearerna, mellan Cádiz och Kanarieöarna, mellan Almería-Málaga och Melilla, samt mellan Algeciras och Ceuta (den senare ingick utan ersättning).

([3]) EGT L 364, 12.12.1992, s. 7.
([4]) BOE 226, 20.9.1997, s. 27712.
([5]) Beträffande detta avtal beslutade kommissionen den 5 november 1997, i enlighet med artikel 88.1 (tidigare artikel 93) i fördraget, föreslå de spanska myndigheterna att vidta lämpliga åtgärder för att anpassa de bestämmelser som reglerar det finansiella stödet till Trasmed till gemenskapsrätten, vilket meddelades de spanska myndigheterna genom brev (ref. 10045) av den 3 december 1997.
([6]) EGT C 205, 5.7.1997, s. 5.

— I budgeten anvisades ett anslag för ersättningar på 6 600 miljoner spanska pesetas för en period av sex år med början 1998.

— Avtalet har formen av ett paket: Alla linjerna skall tilldelas ett enda företag genom anbud. Företaget har emellertid inte ensamrätt till linjerna, utan dessa skall vara öppna för andra aktörer, vilka måste uppfylla ett antal villkor för att bli godkända. Dessa villkor utgör förpliktelser vid allmän trafik.

— Avtalet skall ha en varaktighet av 6 + 2 + 2 (= 10) år, varvid den andra förlängningen förutsätter att kommissionen först konsulteras och lämnar sitt godkännande.

(11) Anbudsinfordran offentliggjordes i Boletín Oficial del Estado (allmänna tidningarna) den 17 december 1997, och i sammandrag i Lloyd's List den 23 december 1997. Sista datum för inlämnande av anbud var den 31 december 1997. Den 8 januari 1998 mottog kommissionen besvär från ett företag som ansåg sig ha lidit skada av den korta tid det hade till sitt förfogande för att utarbeta sitt anbud.

(12) Eftersom avtalet enligt den spanska förvaltningen följde riktlinjerna för stöd till sjötransport, anmäldes det inte som statligt stöd enligt artikel 88.3 i fördraget.

(13) När förfarandet inleddes uttryckte kommissionen, på grundval av de upplysningar den hade tillgång till, grundade tvivel på att åtgärden var förenlig med den gemensamma marknaden med avseende på såväl grunden för avtalet som det sätt på vilket det tilldelats. Kommissionen hyste oro i följande avseenden:

1. Offentliggörandet och frånvaron av en korrekt upphandling. Med hänsyn till avtalets storlek, varaktighet och vikt var den offentlighet som gavs åt upphandlingen och den tid anbudsgivarna hade till sitt förfogande för att lämna sina anbud otillräcklig.

2. Villkoren för andra tjänsteleverantörer, som trafikerar samma linjer parallellt och i konkurrens med leverantören av de förpliktelser vid allmän trafik som skall kompenseras, fastställdes inte på ett godtagbart sätt och i förväg.

3. Linjen Algeciras–Ceuta: Flera privata aktörer trafikerar för närvarande denna linje på affärsmässiga villkor. I avtalet reserveras rätten att bevilja finansiellt statligt stöd till den som har tilldelats avtal om förpliktelser vid allmän trafik i framtiden, om trafiken på linjen inte är stabil. I själva verket skulle ingen egentlig upphandling av denna tjänst genomföras, och följaktligen fanns det inte någon godtagbar metod för att bestämma en lämplig nivå för statlig finansiell ersättning för eventuella förpliktelser vid allmän trafik.

4. Varaktighet: Avtalet skulle gälla under sex år, med möjlighet till två förlängningar om vardera två år. Den första förlängningen på två år skulle göras om det på minst fem av de tio linjer avtalet omfattar inte tillkommit någon kommersiellt likvärdig trafik. Den andra förlängningen skulle göras efter anmälan till kommissionen. Tiden mellan upphandlingarna (avtalets kortaste effektiva varaktighet) skulle vara 6–10 år, vilket enligt kommissionens mening är alltför långt och onödigtvis skulle försvåra marknadens utveckling. Vidare uttrycktes oro över presentationen av avtalet i paketform, eftersom detta innebar att endast de största företagen eller en företagsgrupp kunde lämna anbud.

(14) Avtalet i dess nuvarande utformning motverkar i praktiken friheten att tillhandahålla cabotagetjänster mellan de spanska öarna från och med den 1 januari 1999 enligt förordning (EEG) nr 3577/92, vilket gäller såväl avtalets varaktighet som att samtliga linjer ingår i ett paket.

III. **YTTRANDEN FRÅN BERÖRDA PARTER**

COMPAÑÍA TRASMEDITERRÁNEA

(15) I den förklaring Trasmed skickade till kommissionen den 11 juni 1998 hävdade man att det inte fanns några effekter på handeln mellan medlemsstaterna, eftersom marknaden för sjötransport av passagerare, färjetrafik och ösabotage ännu inte liberaliserats i Spanien. I artikel 6 i förordning (EEG) nr 3577/92 befrias Spanien (bland andra medlemsstater) från skyldigheten att liberalisera sjöfartscabotage till början av 1999, vilket innebär att det inte finns någon konkurrens mellan spanska

sjötransportföretag och redare med säte i andra medlemsstater, vars fartyg är registrerade i andra medlemsstater på denna marknad. Därför påverkas inte handeln mellan medlemsstaterna på något sätt. EG-domstolens rättspraxis anförs, där det fastställs att artikel 87 i fördraget inte är tillämplig på stöd som ges till företag som producerar varor eller tjänster i en sektor där det inte finns någon handel inom gemenskapen (domar av den 21 januari 1976 i mål C-40/75, Produits Bertrand SA mot kommissionen, och den 3 februari 1977 i mål C-52/76, Benedetti mot Munari) ([7]).

(16) Dessutom hävdades att de åtgärder Spanien vidtagit låg helt i linje med riktlinjerna för stöd till sjötransport. Beträffande avtalets varaktighet stöder sig riktlinjerna på en allmän och rimlig princip och fastställer en allmän tidsfrist, vilket ger medlemsstaterna visst utrymme för bedömningar.

(17) Beträffande förlängningen av avtalets varaktighet, ställdes vissa villkor för den första, nämligen att ett kommersiellt likvärdigt anbud inte hade kommit fram för fem av de tio linjer som omfattas av avtalet. Möjligheten till en andra förlängning är villkorlig och exceptionell, den kan förverkligas endast av hänsyn till det allmänna intresset och skall anmälas till kommissionen, som kan motsätta sig den.

(18) Beträffande offentlighet och upphandling framförde Trasmed uppfattningen att varken riktlinjerna eller förordning (EEG) nr 3577/92 om sjöfartscabotage fastställer några krav beträffande offentlighet eller innehåll vid medlemsstaternas offentliga upphandlingar. Följaktligen anser man att det står medlemsstaterna fritt att fastställa villkoren för denna offentlighet.

(19) Det påpekas att de krav på offentlighet som fastställs i den spanska lagstiftningen är väl anpassade till gemenskapens regler, och erinras om att ”den tidsfrist på 13 dagar som föreskrivs i den spanska lagstiftningen för brådskande förfaranden inte är så kort och diskriminerande som kommissionen verkar hävda. Även om den inte är tillämplig på detta fall, finns det skäl att hänvisa till artikel 20” i rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster ([8]), senast ändrad genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/52/EG ([9]). Den aktuella betalningen är inte något statligt stöd enligt artikel 87.1 i fördraget till Trasmed, utan förpliktelser vid allmän trafik, som Spanien har skyldighet att kompensera.

(20) Beträffande tillämpningen av artikel 86.2 i fördraget upprepade Trasmed att företaget var berett att upplysa kommissionen om kostnaderna för tillhandahållande av dessa allmänna tjänster på var och en av de sjötransportlinjer avtalet omfattar, så att kommissionen får bevis för att den ersättning Spanien lämnar inte överstiger dessa tillkommande kostnader. Man angav att domstolen i sin dom av den 19 mars 1991 i mål C-202/88, Frankrike mot kommissionen ([10]), fastställt att två villkor måste vara uppfyllda för att undantaget i artikel 86.2 skall vara tillämpligt: att tillämpningen av konkurrensnormerna hindrar företaget från att fullgöra sitt åliggande, och att handeln mellan medlemsstaterna inte påverkas i en omfattning som strider mot gemenskapens intresse.

(21) I föreliggande fall anser man att den ersättning staten betalar enligt avtalet avser tillhandahållandet av dessa nödvändiga tjänster, att en tillämpning av konkurrensreglerna skulle hindra detta tillhandahållande, och att den inte påverkar handeln mellan medlemsstaterna, eftersom Trasmed inte verkar i sektorer som är öppna för konkurrens inom gemenskapens ([11]).

(22) I beslutet att inleda förfarandet begärde kommissionen av de spanska myndigheterna en bekräftelse på att betalningen av ersättning upphört. Trasmed påpekade att ett totalt och automatiskt upphörande av betalningen av denna ersättning allvarligt skulle hota fortsatt trafik.

([7]) Reg. 1976, s. 1 resp. Reg. 1977, s. 163.
([8]) EGT L 209, 24.7.1992, s. 1.
([9]) EGT L 328, 28.11.1997, s. 1.
([10]) Reg. 1991, s. I-1223.
([11]) Till den 1 januari 1999 hade endast redare inom gemenskapen, vars fartyg var registrerade i Spanien, rätt att tillhandahålla dessa tjänster.

ANAVE (ASOCIACIÓN DE NAVIEROS ESPAÑOLES

(23) ANAVE (den spanska redareföreningen) påpekar, att artikel 6.1 i förordning (EEG) nr 3577/92 innebär att förordningen inte är tillämplig på avtalet ifråga. Dessutom påpekas att tidsfristen på fem år för varaktigheten på ett avtal om förpliktelser vid allmän trafik endast är vägledande. I själva verket säger texten att ”i princip bör den inte överstiga fem år”, varför en varaktighet av sex år verkar vara helt rimlig och förenlig med riktlinjerna.

(24) ANAVE anför besvär över att kommissionen inte skiljer mellan den del av ersättningen som möjligen skulle kunna betraktas som statligt stöd och den del som utgör ersättning för tillhandahållande av allmän trafik, och inte har utvärderat de två komponenterna. Utan denna ersättning skulle Trasmed stå inför sådana ekonomiska problem att företaget inte skulle kunna upprätthålla trafiken och uppfylla nödvändig standard för kontinuitet, regelbundenhet och kvalitet.

(25) Man uppgav dessutom att de företag som hade klagat hos kommissionen över detta avtal satt med i ANAVE:s kommitté för reguljära linjer (som består av 21 sjötransportföretag, av vilka många konkurrerar med Trasmed om transport av passagerare och gods), och hade föreslagit att föreningen skulle dra avtalet inför spansk domstol. Kommittén studerade ärendet grundligt, men fann ingen grund för en sådan åtgärd, och avvisade därför förslaget.

FRED OLSEN SA

(26) Fred Olsen SA är ett spanskt rederi som konkurrerar med Trasmed på linjerna mellan Kanarieöarna (dock inte på någon av de linjer som berörs av det aktuella avtalet). Enligt Fred Olsen SA:s uppfattning skulle det bästa och effektivaste sättet för Spanien att ge statligt stöd till sjötransportförbindelser vara subvention av biljettpriserna, oberoende av vilken transportör som utnyttjas, eftersom man då skulle undvika att påverka transportörernas prissättning. Fred Olsen SA har stämt Spanien inför spansk domstol med avseende på det aktuella avtalet.

ASEMAR (ASOCIACIÓN DE EMPRESAS MARÍTIMAS)

(27) Asemar är en sammanslutning av kommersiella privata spanska företag, inklusive redare, bogserfartygsföretag och andra leverantörer av sjöfartstjänster.

(28) Beträffande offentligheten, tidsfristerna och den korrekta presentationen av upphandlingen påpekar de att 13 arbetsdagar som sammanföll med julledigheten var helt otillräckligt, vilket visas av det faktum att ingen annan än den tidigare operatören lämnade in något anbud i tid. Dessutom gavs knappast någon offentlighet åt upphandlingen utanför Spanien. Det enda som offentliggjordes var en kort sammanfattning i Lloyd's List den 23 december 1997.

(29) Asemar anser att de spanska myndigheterna borde ha satt ut en rimlig tidsfrist, i varje fall inte understigande en månad, för att anbudsgivarna skulle kunna utarbeta och lämna in sina anbud, särskilt med tanke på att det aktuella avtalet omfattade tio sjöfartslinjer. Dessutom anser man att anbudsinfordran (som offentliggjordes i Boletín Oficial del Estado och i sammanfattning i Lloyd's List den 23 december 1997) inte innehöll någon information om avtalet, utan endast en hänvisning till avtalsbestämmelserna, som man dessutom måste skaffa från generaldirektoratet för handelssjöfarten.

(30) Asemar anser att tre separata upphandlingar borde ha gjorts för den befintliga trafiken, dvs. Iberiska halvön–Balearerna, Iberiska halvön–Kanarieöarna och Iberiska halvön–Nordafrika, vilket skulle ha gjort det möjligt att bilda grupper av konsortier för att lämna in anbud. Man kunde då ha ingått ett eller flera, av varandra oberoende avtal med den grupp som hade lämnat det förmånligaste anbudet, vilket i skulle ha främjat konkurrensen och gett konsumenterna bättre möjligheter att välja.

(31) Enligt Asemars uppfattning är avtalets varaktighet, dvs. sex år plus en förlängning på två år, med möjlighet till ytterligare en förlängning på två år, oacceptabel enligt gällande riktlinjer för stöd till sjötransport, och får allvarliga effekter för den fria konkurrensen på marknaden för cabotage, som skall vara helt fri från och med den 1 januari 1999.

(32) Dessutom hävdar man att generaldirektoratet för handelssjöfarten, vid utövandet av sitt ansvar för att styra upphandlingen, inte visat nödvändig objektivitet och oberoende, vilket är viktigt för att garantera en lojal konkurrens. Generaldirektoratet deltar direkt i ledningen av Trasmed.

(33) Asemar menar att artikel 86.2 bör tolkas restriktivt, eftersom den medger ett undantag från tillämpningen av konkurrensreglerna. Enligt Asemar har Spanien aldrig på något övertygande sätt visat att trafiken inte skulle kunna bedrivas affärsmässigt utan ersättning.

(34) Asemar förklarar att man stämt de spanska myndigheterna inför spansk domstol med avseende på avtalet ifråga i detta fall, eftersom man anser att anbuds- och tilldelningsförfarandena strider mot spansk lag.

FLEBASA

(35) Flebasa, en leverantör av sjötransporttjänster på den spanska marknaden, påpekar med avseende på den ”geografiska marknaden” för reguljära sjötransportlinjer i Spanien, att denna marknad består av de tre geografiska marknader som tidigare nämnts, nämligen Iberiska halvön–Balearerna, Gibraltar sund–Nordafrika, och Iberiska halvön–Kanarieöarna. Därför anser man det ologiskt att hävda att upphandlingen utgör ett enda paket, och att tilldela ett enda företag alla linjerna. Flebasa anser därför att den offentliga upphandlingen åtminstone borde ha delats upp i separata delar för var och en av de nämnda geografiska marknaderna, vilket är lämpligt med hänsyn till möjligheterna att utnyttja andra transportmedel. Konsumenterna kan i flertalet fall välja mellan sjötransport och flyg till Balearerna och Kanarieöarna. Detta val finns inte när det gäller Nordafrika, där man är hänvisad till enbart sjötransport.

(36) Flebasa hävdar också att det spanska regleringsorganet (generaldirektoratet för handelssjöfarten) inte visat det oberoende som krävs i ett system med lojal konkurrens.

(37) Enligt Flebasas uppfattning måste de villkor som tillämpas på andra ekonomiska aktörer vara objektiva och icke-diskriminerande, och det är oklart vilka kriterier de spanska sjöfartsmyndigheterna kommer att tillämpa för att ge tillstånd till andra företag som vill driva linjer parallellt med dem som drivs av det företag som tilldelats avtalet. Innan de ekonomiska aktörerna i de ”icke reserverade” sektorerna går in på marknaden, måste de veta vilka uppgifter och skyldigheter de har, och dessa måste vara genomsynliga, objektiva och icke-diskriminerande, vilket inte är fallet för närvarande, eftersom myndigheterna kan ställa krav efter eget gottfinnande.

(38) Flebasa lämnar andra bevis för att den geografiska marknaden för reguljärt sjöfartscabotage i Spanien består av tre olika delar, vilket man också kan sluta sig till av bolagsrapporten från Trasmed, där de ekonomiska resultaten redovisas i tre delar, ”Balearerna”, ”Sundet” och ”Kanarieöarna”.

IV. **SPANIENS KOMMENTARER**

(39) Beträffande kommissionens begäran att all utbetalning av statligt stöd enligt avtalet skall upphöra, uppger de spanska myndigheterna att detta är omöjligt av praktiska och juridiska skäl. Enligt de spanska myndigheterna är de belopp som betalas till Trasmed enligt detta avtal ersättning för tillhandahållande av en allmän tjänst, och utgör inte statligt stöd. Även om detta vore fallet, har kommissionen inte på något sätt bestämt eller underlättat bestämning av vilken del av betalningen som utgör sådant stöd. Dessutom skulle Trasmed, om staten ville avbryta utbetalningarna enligt avtalet, ha rätt att upphöra med de tjänster detta avser, som är sådan viktig trafik till perifera territorier utanför halvön som staten är skyldig att garantera enligt lagstiftningen.

(40) De spanska myndigheterna hänvisar till ett antal sammanträden och en skriftväxling mellan kommissionens avdelningar och det spanska ministeriet för allmänna arbeten, och till att de spanska myndigheterna alltid haft för avsikt att samarbeta i detta ärende.

(41) Enligt de spanska myndigheterna uppfylldes i detta fall de tidsfrister som krävs i såväl gemenskapens som nationell lagstiftning, eftersom några exakta normer för offentliggörande av avtal om allmän trafik inte fastställs i gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till sjötransport. Dessa anger endast att ”upphandlingarna skall offentliggöras på lämpligt sätt”. Eftersom anbudet på detta avtal antogs enligt artiklarna 72 och 79 i lag 13/1995 av den 18 maj 1995 om offentlig upphandling ([12]), en lag som innefattar just rådets direktiv om offentlig upphandling 92/50/EEG ([13]), 93/36/EEG ([14]) och 93/37/EEG ([15]), senast ändrade genom direktiv 97/52/EG.

(42) Det brådskande förfarande som föreskrivs i den spanska lagstiftningen måste tillämpas, eftersom det tidigare avtalet höll på att gå ut, och de spanska myndigheterna ville undvika att trafiken avbröts, vilket skulle ha fått synnerligen allvarliga följder.

(43) Beträffande linjen Algeciras–Ceuta anser de spanska myndigheterna att kommissionen inte har förstått den verkliga avsikten med atgärden, som är förebyggande och inriktad på att tillhandahålla en viss servicenivå på linjen. Bakgrunden är att en av de tre privata aktörer som för närvarande trafikerar linjen nyligen har haft tekniska svårigheter, medan en annan har haft finansiella problem. Denna klausul avspeglar enligt de spanska myndigheterna en hypotetisk möjlighet, inte någon påtaglig och verklig situation.

(44) Genom andra kontakter med kommissionens avdelningar atog sig de spanska myndigheterna att utesluta denna linje från avtalet, och skulle det vid någon bestämd tidpunkt i framtiden uppstå behov av att driva trafik mot ersättning på linjen, kommer denna trafik att påbörjas endast efter ett helt öppet allmänt anbudsförfarande och i enlighet med det förfarande som fastställs i riktlinjerna för statligt stöd.

(45) Beträffande de villkor som skall tillämpas på andra aktörer enligt det kungliga dekretet 1466/1997, bekräftade de spanska myndigheterna i sitt brev av den 7 april 1998 att dessa villkor kommer att bli mindre strikta än kraven för de linjer som ingår i detta avtal. En serie sammanträden hölls med de spanska myndigheterna för att lösa kvarstående problem rörande dekretet. Sedan de spanska myndigheterna i december 1998 gjort ett skriftligt åtagande att ändra nämnda kungliga dekret med beaktande av kommissionens invändningar, lade de fram ett förslag till ändrat dekret, som för närvarande granskas i samband med motsvarande överträdelseförfarande.

(46) Beträffande avtalets varaktighet anser de spanska myndigheterna att eftersom riktlinjerna för statligt stöd fastställer att avtalets varaktighet skall begränsas till en rimlig tidrymd som ”i princip inte bör överstiga fem år”, kan det finnas skäl som motiverar en längre tidrymd. Efter samtalen med kommissionens avdelningar har emellertid de spanska myndigheterna lovat begränsa avtalets varaktighet till 42 månader, varigenom dess giltighet förlängs till den 26 juli 2001.

(47) Som skäl för att avtalet ingåtts i form av ett paket anger de spanska myndigheterna att valet av linjer i avtalet följer de regler som fastställs i förordning (EEG) nr 3577/92. Sedan linjerna valts ut, igångsattes en uttömmande studie för att fastställa den trafiknivå och den turtäthet som måste garanteras för att tillgodose den väntade efterfrågan. Man gjorde då en ekonomisk analys av följande tre bärkraftiga alternativ för avtalet: separata avtal per linje, avtal per havszon, dvs. tre separata avtal för trafik till Balearerna, Kanarieöarna respektive Ceuta och Melilla, samt ett övergripande avtal. Sedan alla alternativ analyserats, kom man till slutsatsen att ett enda avtal skulle bli mindre betungande för statens resurser.

(48) De spanska myndigheterna har avvikande åsikt om vad de anser vara en obestämd klassning som statligt stöd från kommissionens sida, eftersom denna inte särskiljer eller anger vilken del av det belopp Trasmed erhåller som kan anses vara statligt stöd. Inte heller godtar man uttalandet att betalningarna till Trasmed skulle kunna ge företaget en förmånsställning gentemot andra. Enligt de spanska myndigheternas åsikt uppfyller avtalets innehåll definitionen på ett avtal av allmänt intresse, som inte behöver anmälas.

([12]) BOE 119, 19.5.1995, s. 14601.
([13]) Se fotnot 8 och 9.
([14]) EGT L 199, 9.8.1993, s. 1.
([15]) EGT L 199, 9.8.1993, s. 54.

(49) Enligt förfarandet i artikel 88.2 i fördraget har de spanska myndigheterna getts tillfälle att lämna synpunkter på yttrandena från berörda tredje parter.

V. **UTVÄRDERING AV STÖDET**

(50) De huvudpunkter som diskuterades då undersökningsförfarandet C 10/98 inleddes var offentligheten, frånvaron av en godtagbar upphandling, linjen Algeciras–Ceuta, de villkor som skulle tillämpas på andra tjänsteleverantörer, avtalets varaktighet samt utformningen av avtalet som ett paket.

FÖREKOMST AV STÖD

Offentlighet och frånvaro av ett lämpligt anbudsförfarande

(51) I gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till sjötransport fastställs att ”upphandlingarna skall offentliggöras på lämpligt sätt (…) för att garantera att alla företag i gemenskapen (…) har samma möjligheter”. Å andra sidan fastställs i förordning (EEG) nr 3577/92 att ”när en medlemsstat ingår avtal om allmän trafik eller ålägger ett rederi förpliktelser vid allmän trafik skall detta ske på ickediskriminerande grund med hänsyn till alla rederier inom gemenskapen” (artikel 4.1, andra stycket) och att ”om detta är tillämpligt måste en eventuell ersättning för förpliktelser vid allmän trafik vara tillgänglig för alla rederier inom gemenskapen” (artikel 4.2, andra stycket).

(52) Upphandlingen offentliggjordes i Boletín Oficial del Estado den 17 december 1997 och i sammanfattning i sjöfartspublikationen Lloyd's List den 23 december 1997. Tidsfristen för anbudsinlämning löpte ut den 31 december 1997.

(53) När förfarandet inleddes, uttryckte kommissionen sin åsikt att den tidsfrist anbudsgivarna fick för att lägga fram sina anbud var otillräcklig med hänsyn till avtalets omfattning, varaktighet och betydelse. Det tillämpade förfarandet var bristfälligt när det gällde såväl aktörer i Spanien som andra aktörer i gemenskapen.

(54) Såväl den spanska regeringen som Trasmed erinrar om att riktlinjerna för stöd till sjötransport inte anger några exakta regler för offentliggörande av avtal om allmän trafik. De påpekar även att upphandlingen meddelades enligt spansk lagstiftning, som innefattar rådets direktiv 92/50/EEG, 93/36/EEG och 93/37/EEG. Såväl den spanska regeringen som Trasmed anser att upphandlingen offentliggjordes enligt tillämplig lagstiftning.

(55) Å andra sidan försvarar man den brådskande handläggningen av tilldelningen med att det tidigare avtalet löpte ut den 31 december 1997. Genom att offentliggöra anbudsinfordran den 17 december 1997 ville de spanska myndigheterna undvika ett avbrott i trafiken, som de anser hade kunnat inträffa snabbt med synnerligen allvarliga följder.

(56) Anbudsinfordran offentliggjordes alltför sent för att aktörerna skulle kunna utarbeta sina anbud på ett korrekt sätt. Det faktum att inget anbud mottogs från någon annan part än den tidigare aktören stöder kommissionens åsikt att upphandlingen inte var korrekt med hänsyn till den otillräckliga offentligheten och tiden för att berörda parter skulle kunna utarbeta sina anbud.

(57) Kommissionen noterar de spanska myndigheternas argument att de var tvungna att använda detta förfarande för att undvika ett avbrott i denna nödvändiga trafik. Den kan emellertid inte godta detta, eftersom de spanska myndigheterna kunde ha inlett förfarandet så långt i förväg att upphandlingen kunde påbörjas utan att nämnda nödvändiga trafik äventyrades.

(58) Följaktligen anser kommissionen av ovan anförda skäl att det förfarande som tillämpades för offentliggörande av anbudsinfordran och tilldelning av avtalet inte följer riktlinjerna för statligt stöd.

Linjen Algeciras–Ceuta

(59) När förfarandet inleddes noterade kommissionen, att Spanien hade reserverat sig rätten att tilldela Trasmed förpliktelser vid allmän trafik mot ersättning på denna linje av godtyckliga skäl och till ett godtyckligt pris och utan offentlig upphandling, trots att för närvarande tre aktörer utöver Trasmed trafikerar linjen.

(60) Även om denna linje inte ingick i anbudet, fogades den i avtalsbestämmelserna till listan över de linjer med förpliktelser vid allmän trafik som tjänsteleverantören skulle trafikera, även om denne för närvarande är skyldig att hålla en viss servicenivå på denna linje utan ersättning.

(61) De spanska myndigheterna har noterat de betänkligheter kommissionen uttryckt, och har uteslutit denna linje från avtalet. De har dessutom upplyst kommissionen om att Trasmed trafikerar linjen utan finansiell ersättning. Kommissionen betraktar denna del av ärendet som avslutad.

Villkor som skall tillämpas på andra tjänsteleverantörer

(62) När förfarandet inleddes noterade kommissionen, att de villkor som skulle tillämpas på andra tjänsteleverantörer som trafikerar samma linjer i direkt konkurrens med den leverantör som åtagit sig förpliktelser vid allmän trafik mot ersättning inte hade fastlagts på ett godtagbart sätt.

(63) Efter flera sammanträden som rörde detta tema lovade de spanska myndigheterna att ändra den juridiska ramen på detta område (kungligt dekret 1466/1997) och ta hänsyn till de betänkligheter som uttryckts av kommissionens avdelningar, vilka har mottagit ett reviderat förslag till text som i princip följer förordning (EEG) nr 3577/92 om sjöfartscabotage. Kommissionen har emellertid tillfälligt uppskjutit ett överträdelseförfarande gentemot det spanska kungliga dekretet, eftersom ett prejudicerande beslut i samma ärende vilar hos domstolen ([16]).

(64) Beträffande de tidigare nämnda punkterna, och särskilt när det gäller offentligheten och frånvaron av en godtagbar upphandling, måste det emellertid påpekas att inte alla villkor som fastställs i detta avseende i gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till sjötransport uppfyllts i ärendet. Det tillämpade förfarandet fyller inte kraven, särskilt när det gäller upphandlingens offentlighet. Dessutom var den tidsfrist som gavs åt berörda parter för att utarbeta sina anbud alltför kort.

(65) Det bör erinras om att avtalet om allmän trafik trädde i kraft i början av 1998, dvs. innan cabotage i Spanien enligt förordning (EEG) nr 3577/92 var helt fritt. Det måste emellertid beaktas att Trasmed inte bara bedrev cabotage utan även internationell sjöfart (t.ex. passagerar- och godstrafik på linjen mellan Algeciras i Spanien och Tanger i Marocko). Eftersom internationell sjöfart hade liberaliserats redan före 1998 ([17]), var dessa förbindelser med nödvändighet öppna för konkurrens från andra aktörer i gemenskapen under det året.

(66) Kommissionen anser därför, på grundval av EG-domstolens beslut av den 25 mars 1998 i mål C-174/97, FFSA och andra mot kommissionen (La Poste) ([18]), där de besvär som inlagts mot förstainstansrättens dom av den 27 februari 1997 i mål T-106/95 ([19]), avslogs, att Spanien har beviljat statliga medel (som en följd av en felaktig tillämpning av förfarandet), som hotar att snedvrida konkurrensen och gynna ett visst företag (Trasmed), och som därför påverkar handeln mellan medlemsstaterna, sedan början av 1998. Därför utgör nämnda avtal statligt stöd enligt artikel 87.1 i fördraget. Sådant stöd skall anmälas enligt artikel 88 för att utvärderas enligt de allmänna reglerna för statligt stöd. I detta avseende ingicks avtalet av de spanska myndigheterna utan föregående anmälan, och bryter alltså mot artikel 88.3 i fördraget.

([16]) Mål C-205/99. Remiss från Spaniens högsta domstol till EG-domstolen, daterad den 12 maj 1999, i enlighet med artikel 234 i fördraget, om ett prejudicerande beslut i det vilande målet hos domstolen rörande det kungliga dekretet 1466/1997.

([17]) Rådets förordning (EEG) nr 4055/86 av den 22 december 1986 om tillämpning av principen om frihet att tillhandahålla tjänster på sjötransportområdet mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land (EGT L 378, 31.12.1986, s. 1).

([18]) Reg. 1998, s. I-1303.

([19]) Reg. 1997, s. II-229.

FÖRENLIGHET

(67) Även om stödet faller under tillämpningsområdet för artikel 87.1 i fördraget, är det nödvändigt att fastställa om man kan tillämpa något medgivande eller undantag enligt artiklarna 87.2–3 eller 86.2 i fördraget.

(68) Stödet ifråga kan inte anses omfattas av artikel 87.2 i fördraget, eftersom det inte rör sig om något stöd av social karaktär som ges till enskilda konsumenter, eller är avsett att avhjälpa skador som orsakats av naturkatastrofer eller av effekterna av Tysklands delning.

(69) I artikel 87.3 i fördraget fastställs att stöd kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden. Förenligheten med fördraget skall fastställas med hänsyn till hela gemenskapen, och inte enbart till den enskilda medlemsstaten. För att garantera att den gemensamma marknaden fungerar väl, och med hänsyn till den princip som formuleras i artikel 3 g i fördraget, måste de undantag som medges i artikel 87.3 tolkas restriktivt när man analyserar ett stödsystem eller ett konkret stödbeslut. Motsatsen skulle innebära att sektorer eller företag i vissa medlemsstater gynnades, vilket skulle stärka deras finansiella situation på ett konstlat sätt samt påverka handeln mellan medlemsstater och snedvrida konkurrensen, utan att detta motiverades av den hänsyn till gemenskapens intresse som krävs i artikel 87.3.

(70) Enligt artikel 87.3 a medges stöd för att främja den ekonomiska utvecklingen i regioner där levnadsstandarden är onormalt låg eller där det råder allvarlig brist på sysselsättning. Även om flera regioner i Spanien uppfyller kraven för beviljande av regionalt stöd i artikel 87.3 a, beviljades det aktuella stödet inte inom något stödsystem som primärt syftade till att främja regional utveckling. I varje fall berättigar artikel 87.3 a inte något stödsystem som, i likhet med det här aktuella, inte följer gemenskapens riktlinjer för stöd till vissa känsliga sektorer, bland annat sjötransport.

(71) Beträffande de undantag som medges i artikel 87.3 b, är det aktuella stödsystemet inte avsett att främja genomförande av viktiga projekt av gemensamt europeiskt intresse eller att avhjälpa en allvarlig störning i Spaniens ekonomi, och har inte heller de egenskaper som är typiska för sådana projekt.

(72) När det gäller det undantag som medges i artikel 87.3 c för stöd avsett att underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter, är slutsatsen att det aktuella stödet inte är av sådan art att det kan f.ºa driftsstöd enligt bestämmelserna i detta stycke.

(73) Det undersökta stödet uppfyller inte de krav som måste ställas för att medge undantag, och de spanska myndigheterna har inte heller åberopat något av dessa undantag i sina kontakter med kommissionen.

(74) Även om stödet tillhörde någon av dessa kategorier, skulle detta inte undanröja kravet att stödsystemet, innan det tillämpas, skall anmälas till kommissionen enligt artikel 88, vilket de spanska myndigheterna inte har gjort.

Undantaget i artikel 86.2

Tjänst av allmänt ekonomiskt intresse

(75) När förfarandet inleddes förklarade kommissionen att den inte hade tillräckliga upplysningar för att avgöra om artikel 86.2 i fördraget var tillämplig på det aktuella avtalet.

(76) I artikel 86.2 fastställs följande:

”Företag som anförtrotts att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse (…) skall vara underkastade reglerna i detta fördrag, särskilt konkurrensreglerna, i den mån tillämpningen av dessa regler inte rättsligt eller i praktiken hindrar att de särskilda uppgifter som tilldelats dem fullgörs ([20]).”

(77) Domstolen fastställde i sin dom av den 10 december 1991 i mål C-179/90, Merci convencionali porto di Genova ([21]) att ”i detta avseende bör påpekas att varken av de domslut som överlämnats av den nationella domstolen eller av de kommentarer som lagts fram inför denna domstol framgår att hamnverksamheten har något allmänt ekonomiskt intresse av särskild karaktär i jämförelse med andra ekonomiska verksamheter, och att även om man antog att detta vore fallet, skulle en tillämpning av fördragets regler, och särskilt de som avser konkurrens och fri omsättning, inte kunna hindra utförandet av nämnda uppgift”.

(78) I det avtal som anbudet gäller fastställs en hel rad särskilda uppgifter som anbudsgivaren skall utföra. Kriterierna avser dels de olika linjerna för trafiken, dels vinter- och sommarsäsongerna, och dessutom ställs allmänna krav beträffande de egenskaper fartygen skall uppfylla. Det skall också påpekas att avtalet om allmän f trafik avser befordran av passagerare och fordon. I följande tabell sammanfattas några av de viktigaste villkoren det företag som har i uppdrag att genomföra avtalet om allmän trafik skall uppfylla.

Tabell 1

Linje	Antal turer/vecka		Kapacitet: antal passagerare/vecka (60 % i hytt)		Kapacitet: antal fordon/vecka		Maximipris (i pesetas)			Ersättnings-fartyg inom cirka 24 timmar
Säsong	låg	hög	låg	hög	låg	hög	sittplatser	hytt	fordon	
Barcelona–Palma de Mallorca	7	7	4 000	6 500	600	1 650	6 500	10 900	17 500	villkor
Barcelona–Ibiza	3	6	1 000	4 750	250	1 225	6 500	10 900	17 500	villkor
Barcelona–Mahón	2	6	450	5 200	100	1 300	6 500	10 900	17 500	villkor
Valencia–Palma de Mallorca	6	6	1 100	3 000	210	700	6 500	10 900	17 500	villkor
Valencia–Ibiza	1	3	200	2 250	25	500	6 500	10 900	17 500	villkor
Valencia–Mahón	1	1	100	500	30	130	6 500	10 900	17 500	villkor
Málaga–Melilla	6	7	1 200	7 000	180	1 300	3 600	6 200	18 400	villkor
Almería–Melilla	6	7	1 800	11 500	270	2 300	3 600	6 200	18 400	villkor
Cádiz–SC de Tenerife–Las Palmas	1	1	350 (100 % i hytt)	350 (100 % i hytt)	170	170	nej	23 900	28 200	villkor

([20]) EG-domstolen fastställde i mål 127/73, BRT II (Reg. 1974, s. 313), att artikel 86.2 är tillämplig endast om en uppgift av allmänt ekonomiskt intresse anförtrotts företaget genom en handling från den offentliga förvaltningen. Domstolen har lämnat vissa anvisningar om vad som skall avses med ’tjänst av allmänt ekonomiskt intresse’: I mål C-66/86, Ahmed Saeed Flugreisen (Reg. 1989, s. 803), fastställdes att trafikering av kommersiellt olönsamma flyglinjer utgör en tjänst av sådant slag.

([21]) Reg. 1991, s. I-5889.

(79) Enligt resonemanget i nämnda mål C-179/90 Merci convencionali porto di Genova är den första fråga som skall ställas, i vad mån de särskilda kraven i det avtal om allmän trafik som anförtrotts åt Trasmed kan anses vara tjänster av allmänt ekonomiskt intresse.

(80) De spanska myndigheterna försäkrade att utan ersättning kunde marknadskrafterna inte garantera att väsentliga sjötransporttjänster ställs till förfogande med tillfredsställande regelbundenhet, kontinuitet, kapacitet, kvalitet och prissättning under hela året.

(81) Enligt gemenskapens riktlinjer om statligt stöd till sjötransport ”förstås med förpliktelser vid allmän trafik varje förpliktelse som åläggs ett företag för att garantera leverans av väsentliga sjötransporttjänster som fyller bestämda krav på kontinuitet, kapacitet, kvalitet och prissättning, vilka företaget inte skulle acceptera om det endast tog hänsyn till sina ekonomiska intressen. Vissa förpliktelser vid allmän trafik kan läggas på reguljär trafik (…) i sådana fall då marknadskrafterna inte garanterar en tillfredsställande prestationsnivå”.

(82) På grundval av den information kommissionen har tillgång till [22], konstaterade den att den konkurrens Trasmed möter på de aktuella linjerna avser fraktfart, som inte ingår i avtalet om allmän trafik, och vars fartyg inte på något sätt fyller de kriterier för passagerarkapacitet som fastställs i nämnda avtal. Å andra sidan måste man hålla i minnet, att under hela förfarandet har ingen av Trasmeds potentiella konkurrenter förklarat sig vara i stånd att uppfylla de minimikriterier som fastställs i det avtal som ingåtts med Spanien utan behov av ersättning.

(83) De spanska myndigheterna har till kommissionen överlämnat en studie [23] som gjorts av ett oberoende organ, Universidad Politécnica de Madrid, av de extra kostnader uppfyllandet av avtalet om allmän trafik för med sig.

(84) Enligt denna analys är det i första hand följande två förpliktelser som vållar extra kostnader, och som transportföretaget inte skulle acceptera om det inte fanns några förpliktelser vid allmän trafik:

— Entreprenörens förpliktelse att bedriva trafik under hela året och under hela den tid koncessionen på linjerna gäller, med de variationer i trafiken mellan hög- och lågsäsong som framgår av anbudshandlingarna.

— Kravet att på kortast möjliga tid ersätta varje fartyg som inte kan genomföra trafiken (inte för underhåll, men på grund av haverier, olycksfall etc.). Den maximala tiden för ersättning är tiden för en tur- och returresa, om denna tar mer än 24 timmar, eller 24 timmar, om restiden understiger denna tid.

(85) Enligt uppgift från de spanska myndigheterna är säsongvariationen extrem på alla de linjer upphandlingen avser, med en stark koncentration till högsäsongen av passagerare och deras fordon. Om man analyserar antalet passagerare och fordon som transporterades på linjerna under 1993, 1994, 1995 och 1996 – den period som studerades innan upphandlingen inleddes – kan man konstatera att 55–60 % av den årliga efterfrågan på passagerar- och fordonstransport infaller under högsäsongen, i huvudsak under sommarsemestern [24], och 40–45 % under återstoden av året (cirka sju månader). Detta förklarar den låga beläggningen under större delen av året.

(86) Detta säger emellertid inte hela sanningen. I ekonomiska termer är trafiken ännu mera säsongbetonad, eftersom taxorna under icke högsäsong i medeltal är mycket lägre än under den stora rusningen av passagerare och fordon. De sammantagna effekterna på intäkterna gör att 60–65 % av dessa är koncentrerade till sommaren, medan 35–40 % faller på resten av året.

[22] Jämfört med uppgifter i studien: Effekter av liberaliseringen av sjöfartscabotaget i Europeiska unionens medlemsstater (Förordning (EEG) nr 3577/92). Tredje rapporten, oktober 1998 (Bilbao Plaza Marítima, SL; Escuela Técnica Superior de Ingenieros Navales, Universidad Politécnica de Madrid).

[23] Brev av den 30 mars 1999 från Spaniens ständiga representation till Generaldirektoratet för transport och energi.

[24] Den studie som genomfördes av universitetet i Madrid, och på vilken dessa siffror grundas, visar att högsäsongen varar cirka fem månader. Denna uppskattning är mera rimlig vad gäller hög- och lågsäsongens längd än den som ligger till grund för upphandlingen, eftersom högsäsongen enligt denna varar tre månader, 15 juni–15 september. Självfallet får man räkna med lägre ersättning från staten, ju kortare den föga lönsamma lågsäsongen är.

(87) Av det sagda framgår att det inte finns någon betydande konkurrent som täcker all trafik med passagerare och fordon på de aktuella linjerna och som skulle kunna erbjuda en trafik som fyller kriterierna för frekvens, kapacitet och kontinuitet under hela året, eller kan ersätta ett fartyg på cirka 24 timmar (nedan kallas detta grundläggande krav), vilket avtalet om allmän trafik kräver.

(88) Av dessa skäl godtar kommissionen argumentet att de två anförda grundläggande kraven markerar en skillnad mellan den allmänna trafik Trasmed bedriver enligt avtalet och den trafik som erbjuds på marknadsmässiga villkor (t.ex. konkurrenternas). De tilläggskrav som belastar Trasmed kan därför anses vara tjänster av allmänt ekonomiskt intresse.

(89) De grundläggande kraven, liksom övriga krav (maximipriser etc.) som med nödvändighet följer de förra som en oskiljbar del av avtalet om allmän trafik, tillämpas endast på det företag som fått i uppdrag att genomföra ett sådant avtal, i detta fall Trasmed.

(90) De kostnader som genereras av uppfyllandet av dessa särskilda kriterier, och som läggs till de krav trafik på marknadsmässiga villkor ställer, är extra kostnader som svarar mot de förpliktelser vid allmän trafik som avtalet om allmän trafik ålägger företaget.

(91) Eftersom det inte finns några betydande konkurrenter som transporterar passagerare och fordon på de aktuella linjerna, anser kommissionen sammanfattningsvis att de extra kostnader som beräknats av experten, och för vilka Trasmed bör ha ersättning, är de tilläggskostnader som orsakas av trafiken under lågsäsong (för att uppfylla såväl grundläggande som sekundära krav) och de tilläggskostnader som orsakas av kravet på att kunna ersätta fartyg inom cirka 24 timmar.

Nödvändighet – Likvärdighet

(92) I brist på en godtagbar upphandling (se skälen 51–58) kan man inte utgå från att den ersättning som beviljats Trasmed motsvarar de priser som skulle ha bestämts på marknadsmässiga grunder under samma förhållanden. Därför krävs en analys av huruvida den beviljade ersättningen överskrider vad som krävs för att kompensera kostnaderna för de förpliktelser vid allmän trafik som åläggs företaget i avtalet om allmän trafik.

(93) I domen i ovan citerade mål La Poste ([25]) hävdade EG-domstolen att ”genom att betala statligt stöd kan man, enligt artikel 86.2 i fördraget, kringgå förbudet i artikel 87 i detta fördrag, eftersom det enda syftet med det aktuella stödet är att ersätta de extra kostnader som orsakas av uppfyllandet av det särskilda uppdrag som åligger ett företag som tilldelats uppgiften att fullgöra en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse, och att det blir nödvändigt att bevilja stödet för att detta företag skall kunna fullgöra sina förpliktelser vid allmän trafik på ekonomiskt likvärdiga villkor”.

(94) Det bör också erinras om att de spanska myndigheterna publicerade annonsen med infordran av anbud på avtalet om allmän trafik den 17 december 1997, och att anslaget till detta var 1 100 miljoner pesetas (cirka 6 600 000 euro) per år. I anbudsförfarandet lämnade Trasmed ett anbud på 950 miljoner pesetas (circa 5 700 000 euro) per år för avtalet.

(95) Sedan den exakta innebörden av förpliktelserna vid allmän trafik fastställts inom ramen för avtalet om allmän trafik, måste det fastställas i vilken mån trafiken skall subventioneras, och om ersättningarna kan försvåra utvecklingen av handeln inom gemenskapen.

(96) I den studie experten genomfört grundas uppskattningen av den minsta ersättning som krävs på de extra kostnader som följer av en garanti att förpliktelserna vid allmän trafik uppfylls under lågsäsong.

([25]) Se fotnot 18 och 19.

Lågsäsongen är den tidsperiod då det, enligt vad som hävdas, uppstår stora förluster i driften till följd av de förpliktelser vid allmän trafik (extra tjänster under lågsäsong, uppfyllande av alla övriga krav och möjlighet att ersätta fartyget inom 24 timmar) som åläggs genom avtalet om allmän trafik ([26]).

(97) Med dessa förutsättningar har experten i första kolumnen i följande tabell tagit upp de extra kostnader för de sju linjer (av nio), som enligt denne orsakade ett årligt underskott. De andra två kolumnerna avspeglar Trasmeds verkliga resultat under 1998–99, såväl på alla linjer som på de linjer som uppvisar ett årligt nettounderskott.

Tabell 2

Linje	Extra kostnader för avtal om allmän trafik, i miljoner pesetas (expertens uppskattning)	Trasmeds – verkliga driftsresultat (intäkter–kostnader), alla linjer		Trasmeds – verkliga driftsresultat (intäkter–kostnader), förlustbringande linjer	
		Trasmeds metod			
		1998	1999	1998	1999
Rörliga kostnader	Extra RK	inklusive FK + RK	inklusive FK + RK	inklusive FK + RK	inklusive FK + RK
Barcelona–P.d.Mallorca		[...] (*)	[...]	[...]	[...]
Barcelona–Ibiza	96	[...]	[...]	[...]	[...]
Barcelona–Mahón	59	[...]	[...]	[...]	[...]
Valencia–P.d. Mallorca		[...]	[...]	[...]	[...]
Valencia–Ibiza	24	[...]	[...]	[...]	[...]
Valencia–Mahón	46	[...]	[...]	[...]	[...]
Málaga–Melilla	180	[...]	[...]	[...]	[...]
Almería–Melilla	106	[...]	[...]	[...]	[...]
Cádiz–Kanarieöarna	188	[...]	[...]	[...]	[...]
Delsumma	699	[...]	[...]	[...]	[...]

([26]) Experternas analys genomfördes i första hand för att verifiera de kostnader staten måste svara för enligt bestämda alternativa avtal för de nio linjer som ingår i avtalet om allmän trafik. Först i en andra etapp, och på grundval av det förut existerande kostnads/nyttokonceptet, gjordes en analys för att fastställa de minsta extra kostnader som var förenade med avtalet om allmän trafik under lågsäsong.De följande tabellerna 2 och 3 visar tillkommande kostnader och intäkter härledda från uppfyllandet av de förpliktelser vid allmän trafik som åläggs genom avtalet om allmän trafik. Beräkningen av dessa kostnader och intäkter grundas på begreppet ”standardfartyg” (t.ex. ”standardfärja”), som fyller vissa grundläggande krav som svarar mot de operativa och tekniska kraven.Intäkterna har beräknats på grundval av de genomsnittliga inkomster som erhållits på de aktuella linjerna med ”standardfärja” under de senaste två åren, med beaktande av observerade tendenser. De olika intäktskomponenter som beaktades var passagerarna, deras fordon, servicenivån ombord och lasten.De direkta kostnaderna (DK) är kostnader knutna till passagerarna, deras fordon, servicenivån ombord och lasten.De rörliga kostnaderna (RK) innefattar kostnader för bränsle och hamnavgifter, beräknade proportionellt mot seglingstiden och utnyttjandet av hamnarna.De fasta kostnaderna (FK) för fartyget beräknas på grundval av en driftstid av 5 400 timmar per helår (350 dagar) med undantag av posterna amortering, finansiella kostnader och försäkringar, som beräknas per kalenderår (365 dagar). De FK som orsakas av driften, oberoende av de olika linjerna, beräknas på grundval av nämnda ”standardfärja”. FK för samtliga linjer sammantagna är proportionella mot det minsta antalet inseglingar i hamn som krävs i den tekniska beskrivningen av varje linje.Kostnaderna för utbyte av ett fartyg i syfte att garantera kontinuiteten i trafiken beräknades med antagande av att det finns en reservfärja. Olika möjligheter har beräknats, med äganderätt eller certeparti, vilka ger ett medeltal på 631 miljoner pesetas per år.

Linje	Extra kostnader för avtal om allmän trafik, i miljoner pesetas (expertens uppskattning)	Trasmeds – verkliga driftsresultat (intäkter–kostnader), alla linjer		Trasmeds – verkliga driftsresultat (intäkter–kostnader), förlustbringande linjer	
		Trasmeds metod			
		1998	1999	1998	1999
	Extra FK	[...]	[...]	[...]	[...]
Fasta kostnader	631	[...]	[...]	[...]	[...]
Delsumma	631	[...]	[...]	[...]	[...]
Totala extrakostnader	**1 330**	**[...]**	**[...]**	**[...]**	**[...]**
Totala extrakostnader + moms (16 %)		**[...]**	**[...]**	**[...]**	**[...]**
Trasmeds anbud	**950**	**[...]**	**[...]**	**[...]**	**[...]**

(*) Vissa avsnitt i detta dokument har ändrats i syfte att förhindra spridning av konfidentiell information. Dessa avsnitt återges inom hakparenteser.

(98) Kommissionen noterar att vissa av linjerna inte drabbas av något årligt underskott. Avtalet om allmän trafik ställer emellertid även på dessa linjer extra krav på kontinuitet, turtäthet och kapacitet, som orsakar kostnader och minskar företagets vinst. Även om nämnda linjer inte berörs av förpliktelser vid allmän trafik, bidrar de till att lätta Trasmeds finansiella börda, och minskar därmed anspråken på statliga resurser för ersättning.

(99) I detta avseende, och även om Trasmed inte beviljats exklusiv rätt till tillgång till marknaden, bör det erinras om EG-domstolens utlåtande av den 19 maj 1993 i mål C-320/91 (Corbeau) ([27]). Domstolen fastställde att ”den förpliktelse” som vilar på innehavaren av nämnda uppdrag att garantera sina tjänster på likvärdiga ekonomiska villkor förutsätter möjlighet till kompensation mellan lönsamma och mindre lönsamma sektorer av verksamheten, och motiverar följaktligen en begränsning av konkurrensen från privata företagare i de ekonomiskt lönsamma sektorerna.

(100) Om privata företagare fick tillstånd att konkurrera med innehavaren av de exklusiva rättigheterna på sektorer de förstnämnda valt och i vilka dessa rättigheter gäller, skulle de i själva verket kunna koncentrera sig på ekonomiskt lönsamma verksamheter och där erbjuda förmånligare taxor än de som tillämpas av innehavarna av de exklusiva rättigheterna, eftersom de, till skillnad från de sistnämnda, inte har några ekonomiska förpliktelser att kompensera förlusterna inom de icke lönsamma sektorerna med vinster som erhållits i de mera lönsamma sektorerna.

(101) Med tanke på möjligheten till korsvis subvention mellan olika linjer framgår av det sagda att det statliga stöd som beviljats Trasmed inte överstiger den minsta ersättning som behövs för att uppväga de extra kostnader som uppkommer vid fullgörande av de grundläggande kraven i avtalet om allmän trafik. Det totala underskott Trasmed uppvisade under 1998 och 1999 var 931 respektive 1 002 miljoner pesetas. Dessa belopp motsvarar i stort sett de 950 miljoner pesetas som årligen erhållits i statligt stöd, och understiger de förutsedda totala extra kostnader på 1 330 miljoner pesetas som experten beräknat.

(102) Siffrorna i tabellen ovan visar ocksa att den metod Trasmed valt för att beräkna förlusterna, där man tar hänsyn till resultaten från alla linjerna i paketet, kräver mindre statliga resurser (lägre ersättning) än om man hade valt en metod där ersättningen bestämdes linje för linje, eftersom en sådan inte skulle dra fördel av de vinster som uppstår på de två lönsamma linjerna.

(103) På begäran av kommissionen, och i syfte att verifiera de resultat som erhållits med den metod som tillämpas i tabell 2, gjorde experten en samlad beräkning av totala kostnader och intäkter för ett företag med uppdrag att genomföra avtalet om allmän trafik (med beaktande av den totala verksamheten på de undersökta linjerna, inberäknat fraktfart) under låg- och högsäsong ([28]).

([27]) Reg. 1993, s. I-2533.
([28]) Brev från Spanien av den 10 juni 1999: ”Memorandum för sammanträdet med GD VII i Bryssel rörande avtalet om leverans av reguljärt sjöfartscabotage med passagerare och fordon”.

Tabell 3

(i miljoner pesetas)

	Lågsäsong (7 månader)	Högsäsong (5 månader)	Hela året (12 månader)
Passagerare/fordon			
Intäkter	3 775	6 287	10 062
Direkta kostnader	– 1 325	– 1 943	– 3 268
Bruttoresultat (delsumma 1)	2 450	4 344	6 794
Fasta kostnader	– 5 950	– 3 967	– 9 917
Rörliga kostnader	– 700	– 1 708	– 2 408
FK + RK (delsumma 2)	– 6 650	– 5 675	– 12 325
Rörelseresultat passagerare/fordon (1 + 2)	– 4 200	– 1 331	– 5 531
Tillkommande frakt			
Intäkter	4 081	2 721	6 802
Direkta kostnader	– 1 684	– 1 123	– 2 807
Bruttoresultat	2 397	1 598	3 995
Rörelseresultat tillkommade frakt	2 397	1 598	3 995
Rörelseresultat passagerare/fordon + frakt	– 1 803	267	– 1 536

(104) Som framgår av tabell 3 är rörelseresultatet från resorna negativt, om man endast räknar med passagerarna och deras fordon (som omfattas av avtalet om allmän trafik), under såväl lågsäsong som högsäsong. Om man tar hänsyn till hela trafikflödet ([29]) kompenseras emellertid underskottet i viss mån av den samtidiga godstransporten (som inte ingår i avtalet om allmän trafik), och resultatet blir ett underskott under lågsäsong (–1 803 miljoner pesetas) men ett avsevärt överskott under högsäsong (267 miljoner pesetas). Detta bekräftar den tidigare påpekade uttalade säsongvariationen i färjetrafiken, som ingår i avtalet om allmän trafik.

(105) För att med denna metod beräkna de extra kostnader som orsakas av förpliktelserna vid allmän trafik i avtalet om allmän trafik, måste man komma ihåg att trafiken med passagerare/fordon under lågsäsong uppvisar ett underskott på 4 200 miljoner pesetas. Även om detta i någon mån kompenseras av de positiva resultaten av godstransporten, blir det samlade underskottet ändå 1 803 miljoner pesetas under lågsäsong. Om man ställer samman underskottet under lågsäsong med vinsterna under högsäsong får man en samlad förlust på 1 536 miljoner pesetas. Då detta belopp endast avspeglar förlusterna på trafiken under lågsäsong med passagerare och fordon, som kompenseras av alla övriga resultat under hela året, kan man hävda att driftsunderskottet på 1 536 miljoner pesetas utgör extra kostnader för förpliktelser vid allmän trafik i avtalet om allmän trafik.

(106) Slutsatsen blir att resultaten av de metoder som tillämpas i tabell 2 och tabell 3 blir likartade när det gäller de extra kostnaderna för förpliktelser vid allmän trafik: 1 300 respektive 1 536 miljoner pesetas.

(107) Eftersom de två beräkningar som gjorts av experten är sinsemellan samstämmiga, och eftersom den andra – som beaktar de totala kostnaderna och intäkterna under låg- och högsäsong – bekräftar giltigheten av den på sätt och vis mera pragmatiska linjen i den första, kan kommissionen godta analysen. I detta sammanhang bör det noteras att ingen av de berörda parterna lagt fram någon som helst jämförande studie av detta slag under förfarandet.

([29]) Färjor som kan transportera passagerare och fordon kan också ta ombord lastbilar och en viss kvantitet gods, även om avtalet om allmän trafik inte kräver att sådana tjänster tillhandahålls.

(108) Man måste också komma ihåg att Trasmed lade fram ett anbud på 950 miljoner pesetas som godkändes av de spanska myndigheterna och som ligger under det lägsta av de resultat som experten kommit fram till (1 300 miljoner pesetas).

(109) Eftersom kommissionen godtar den metod som tillämpats för att uppskatta de extra kostnader som orsakas av genomförandet av avtalet om allmän trafik, kan man alltså dra slutsatsen att de 950 miljoner pesetas som beviljats Trasmed inte överstiger det minimum som är nödvändigt för att uppfylla förpliktelserna vid allmän trafik, varken med hänsyn till de grundläggande kraven eller till andra krav som ställs i avtalet om allmän trafik.

(110) Man kan också dra slutsatsen att det aktuella avtalet om allmän trafik inte ger någon oskälig ersättning, och att ersättningsmekanismen följaktligen inte medger någon korsvis subvention av Trasmeds andra rutter (som inte ingår i avtalet om allmän trafik).

(111) Även om stödet inte har beviljats efter någon godtagbar upphandling, är det alltså nödvändigt för att garantera leverans av en väsentlig tjänst och förenligt med de eftersträvade målen, vilket har visats ovan.

ÅTERVERKNINGAR PÅ DEN MELLANSTATLIGA HANDELN

(112) Enligt artikel 86.2 i fördraget får å andra sidan inget undantag, i synnerhet inte från konkurrensreglerna, påverka utvecklingen av handeln i en omfattning som strider mot gemenskapens intressen. I samband med de möjliga effekterna på förutsättningarna för handeln noterar kommissionen följande punkter:

— *Avtalets första år (1998)*: Under det första avtalsåret är, eller var, de aktuella linjerna enligt förordning (EEG) nr 3577/92 ([30]) reserverade för fartyg som förde spansk flagg.

— *Varaktighet*: När förfarandet inleddes påpekade kommissionen att avtalets i varaktighet i upphandlingen var fastställd till sex år, med möjlighet till två förlängningar på vardera två år. I specifikationerna till avtalet ställdes som villkor för den andra förlängningen (efter åtta år) att kommissionen konsulteras i förväg. Avtalets varaktighet bestämd på detta sätt skulle ha hindrat liberalisering av sjöfartscabotaget enligt förordning (EEG) nr 3577/92 (…). Dessutom överträddes bestämmelserna i riktlinjerna för statligt stöd till sjötransport, eftersom det rörde sig om förpliktelser vid allmän trafik. Riktlinjerna föreskriver att ”varaktigheten av avtal om allmän trafik skall begränsas till en rimlig tidrymd (i princip skall den inte överstiga fem år) (…). När avtalet löper ut, skall en ny upphandling göras i enlighet med det förfarande som beskrivs ovan”.

  Därför har de spanska myndigheterna lovat att avtalet inte skall löpa längre än till den 26 juli 2001 (42 månader). Varje avtal som ersätter det skall träda i kraft när nuvarande avtal löper ut, och det skall uppfylla gemenskapens lagstiftning (en upphandling som skall vara offentlig, genomsynlig och ickediskriminerande). De spanska myndigheterna har lovat upphöra med att betala stöd enligt detta avtal senast vid nämnda tidpunkt.

— *Avtalets paketform*: När förfarandet inleddes, påpekade kommissionen att de spanska myndigheterna inte på något godtagbart sätt hade förklarat varför de nio (eller tio) linjerna måste presenteras som ett paket och upphandlas i ett enda avtal, vilket i praktiken hotade att försvåra den liberalisering av sjöfartscabotage som föreskrivs i förordning (EEG) nr 3577/92.

  Kommissionen ville förklara att medlemsstaterna, i syfte att skapa balans mellan statskassans uppgifter och kraven på tillträde till marknaden, vill ha utrymme för bedömning huruvida upphandling av avtal med förpliktelser vid allmän trafik skall göras linje för linje eller för flera rutter i ett paket. Som kommissionen påpekade när förfarandet inleddes, finns det betänkligheter

([30]) Förordning (EEG) nr 3577/92 tillämpar principen om frihet att tillhandahålla sjötransporttjänster inom medlemsstaterna. Enligt artikel 6 är regelbunden passagerar- och färjetrafik som bedrivs t.ex. i Medelhavet och längs Spaniens kuster tillfälligt undantagna från tillämpning av förordningen fram till den 1 januari 1999.

mot vissa formuleringar i avtalet, såväl med avseende på dess varaktighet som på erbjudandet av rutterna i ett enda avtal, eftersom detta kan försvåra liberaliseringen av cabotaget och försvaga konkurrensen ([31]). Eftersom avtalet emellertid nu är begränsat till 42 månader, och risken för negativa effekter på utvecklingen av handeln och konkurrensen därmed är begränsad, har kommissionen beslutat att inte insistera på denna punkt.

— De spanska myndigheterna har också lovat att varje efterföljare till avtalet skall beakta tillämpliga krav från gemenskapen (avtalstid ej överstigande fem år, åtskiljande av rutter och strikt åtlydnad av åliggandet att inte överkompensera och inte tillåta korsvisa subventioner i konkurrerande verksamheter), och att nämnda avtal skall träda i kraft först sedan tillräcklig tid och offentlighet getts, så att alla sjötransportföretag i gemenskapen har möjlighet att utarbeta sina anbud.

— De spanska myndigheterna går med på att omedelbart utesluta rutten Algeciras–Ceuta, som drivs utan finansiell ersättning, från gällande avtal.

(113) Kommissionen är dock medveten om att det kommer att ta viss tid att helt uppfylla ovanstående löften. Följaktligen godkänns det aktuella avtalets giltighet t.o.m. den 26 juli 2001 (varigenom avtalet får en varaktighet av 42 månader). Denna tidsfrist har fastställts för att det skall vara möjligt att i detalj utarbeta regelsystem och nya avtal i samråd med kommissionens avdelningar och sjöfartsnäringen, samt för att omöjliga anbudsgivare skall få tillräcklig tid att utarbeta sina anbud på de nya avtalen.

(114) Det bör också påpekas att den tid under vilken stöd beviljas förkortats avsevärt för att garantera att avtalet begränsas i tiden. Stödets övergångskaraktär kommer dessutom att göra det möjligt att utveckla det system som tidigare rått i Spanien (för att driva förbindelserna med öarna), samt att införa ett anbudsförfarande som är lämpligt för alla framtida avtal.

(115) De grundläggande och sekundära krav (förpliktelser vid allmän trafik) som åläggs Trasmed genom avtalet om allmän trafik betraktas som ”tjänster av allmänt ekonomiskt intresse”. Den offentliga finansieringen av avtalet överensstämmer med de extra kostnader som belastar aktören, varför avtalet inte innebär någon överkompensation. Avtalets varaktighet, och därmed dess möjliga effekter på utvecklingen av handeln, har minskats avsevärt. Av dessa skäl kan det hävdas att ersättningen inte har påverkat utvecklingen av handeln i en omfattning som strider mot gemenskapens intresse, vilket krävs i artikel 86.2 i fördraget.

VI. **SLUTSATSER**

(116) Kommissionen drar slutsatsen att Spanien olagligt genomfört ett statligt stöd till förmån för Compañía Trasmediterránea, i strid mot föreskrifterna i artikel 88.3 i fördraget. Tillstånd kan emellertid medges enligt artikel 86.2 för ersättningen, trots att artikel 87.1 är tillämplig på den, och att den inte faller under något av de undantag som medges i artikel 87.2–3.

(117) Räckvidden för tillämpningen av detta beslut är begränsad till frågor om statligt stöd, och föregriper inte tillämpning av andra gemenskapsregler.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Spanien har olagligt genomfört ett statligt stöd till förmån för Compañía Trasmediterránea, i strid mot föreskrifterna i artikel 88.3 i fördraget. Tillstånd kan emellertid medges för ersättningen enligt artikel 86.2, förutsatt att de villkor som föreskrivs i artikel 2 uppfylls.

Artikel 2

Spanien skall senast den 26 juli 2001 upphäva det aktuella avtalet, och all utbetalning av stöd skall upphöra senast detta datum.

([31]) Med hänsyn till Trasmeds marknadsandel på den spanska marknaden för passagerar- och färjetrafik uppges i den nämnda rapporten om cabotage (se tabell 3) att Trasmed driver 25 fartyg av totalt 68, vilket innebär 179 102 BT för företaget jämfört med totalt 287 160 BT.

Varje efterföljare till avtalet skall beakta tillämpliga krav från gemenskapen (avtalstid ej överstigande fem år, åtskiljande av rutter och strikt iakttagande av förpliktelsen att inte överkompensera och inte tillåta korsvisa subventioner i konkurrerande verksamheter). Nämnda avtal skall träda i kraft först sedan tillräcklig tid och offentlighet getts, så att alla sjötransportföretag i gemenskapen har möjlighet att utarbeta sina anbud.

Linjen mellan Algeciras och Ceuta ingår inte i det nuvarande avtalet, och Compañía Trasmediterránea kan inte få finansiell ersättning för den linjen.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till Konungariket Spanien.

Utfärdat i Bryssel den 19 juli 2000.

På kommissionens vägnar

Pedro SOLBES MIRA

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 12 februari 2001

om ändring av beslut 98/488/EG om fastställande av ekologiska kriterier för tilldelning av gemenskapens miljömärke till jordförbättringsmedel

[delgivet med nr K(2001) 345]

(Text av betydelse för EES)

(2001/157/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1980/2000 av den 17 juli 2000 [1] om ett reviderat gemenskapsprogram för tilldelning av miljömärke, särskilt artiklarna 3, 4 och 6 i denna, och

av följande skäl:

(1) Enligt artikel 3 i förordning (EG) nr 1980/2000 får miljömärket tilldelas en produkt vars egenskaper gör att den på ett väsentligt sätt kan bidra till betydande förbättringar i fråga om vissa centrala miljöaspekter.

(2) Enligt artikel 4 i förordning (EG) nr 1980/2000 skall specifika miljömärkeskriterier fastställas för varje produktgrupp.

(3) I artikel 4 i förordning (EG) nr 1980/2000 fastställs att översyn av miljömärkeskriterierna samt de därtill hörande bedömnings- och kontrollkraven på efterlevnad skall ske i god tid, innan giltighetstiden för de kriterier som fastställts för varje produktgrupp löper ut, och skall leda till ett förslag till förlängning, återkallande eller revidering.

(4) I beslut 98/488/EG [2] fastställer kommissionen de ekologiska kriterierna för tilldelning av gemenskapens miljömärke till jordförbättringsmedel, vilka enligt artikel 3 i det beslutet gäller fram till och med den 31 mars 2001.

(5) Inom denna produktgrupp har flera produkter miljömärkts.

(6) Det är lämpligt att utan ändring förlänga definitionen av produktgruppen och de ekologiska kriterierna med arton månader.

(7) De åtgärder som föreskrivs i detta beslut har utarbetats och antagits i enlighet med förfarandena för fastställande av miljömärkeskriterier i artikel 6 i förordning (EG) nr 1980/2000.

(8) De åtgärder som föreskrivs i detta beslut är förenliga med yttrandet från den kommitté som inrättats genom artikel 17 i förordning (EG) nr 1980/2000.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Artikel 3 i beslut 98/488/EG skall ersättas med följande:

"Artikel 3

Definitionen av och kriterierna för produktgruppen skall gälla från och med den 1 april 1998 till och med den 30 september 2002."

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 12 februari 2001.

På kommissionens vägnar

Margot WALLSTRÖM

Ledamot av kommissionen

[1] EGT L 237, 21.9.2000, s. 1.
[2] EGT L 219, 7.8.1998, s. 39.

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 12 februari 2001

om ändring av beslut 94/278/EG om upprättande av en förteckning över de tredje länder från vilka medlemsstater får importera vissa produkter som omfattas av rådets direktiv 92/118/EEG, när det gäller import av honung

[delgivet med nr K(2001) 348]

(Text av betydelse för EES)

(2001/158/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 om djurhälso- och hygienkrav för handel inom gemenskapen med produkter, som inte omfattas av sådana krav de särskilda gemenskapsbestämmelser som avses i bilaga A.I till direktiv 89/662/EEG och, fråga om patogener, i direktiv 90/425/EEG [1], senast ändrat genom beslut 1999/724/EG [2], särskilt artikel 10.2 a i detta, och

av följande skäl:

(1) I artikel 1 i kommissionens beslut 94/278/EG av den 18 mars 1994 om upprättande av en förteckning över de tredje länder från vilka medlemsstater får importera vissa produkter som omfattas av rådets direktiv 92/118/EEG [3], senast ändrat genom beslut 98/597/EG [4], fastställs att medlemsstaterna skall tillåta import av honung från tredje länder. I bilagan till beslut 2000/159/EG [5] senast ändrat genom beslut 2001/31/EG [6] om preliminärt godkännande av restsubstansplaner från tredje land i enlighet med rådets direktiv 96/23/EG [7], är de tredje länder uppförda som har överlämnat en plan i vilken de anger de garantier de erbjuder i fråga om kontroll av grupper av restsubstanser och ämnen som anges i bilaga I till direktiv 96/23/EG. Därför är det lämpligt att tillåta import av honung endast från tredje länder som efterlever direktiv 96/23/EG, om godkännande av restsubstansplaner. Beslut 94/278/EG bör därför ändras.

(2) De bestämmelser som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Ständiga veterinärkommittén.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Beslut 94/278/EG ändras på följande sätt:

— I den tredje strecksatsen i artikel 1 skall orden ”och honung” utgå.

— Bilagan kompletteras enligt följande:

”Del XIV

Förteckning över de tredje länder från vilka medlemsstater får importera honung

(AR) Argentina
(AU) Australien
(BG) Bulgarien
(BR) Brasilien
(CA) Kanada
(CL) Chile
(CN) Kina
(CU) Kuba
(CY) Cypern
(CZ) Tjeckiska republiken
(EE) Estland
(GT) Guatemala
(HR) Kroatien
(HU) Ungern
(IL) Israel
(IN) Indien
(LT) Litauen
(MT) Malta
(MX) Mexiko
(NI) Nicaragua
(NZ) Nya Zeeland
(RO) Rumänien
(SI) Slovenien
(SK) Slovakien
(SV) El Salvador
(TR) Turkiet
(US) Förenta staterna
(UY) Uruguay
(VN) Vietnam”.

[1] EGT L 62, 15.3.1993, s. 49.
[2] EGT L 290, 12.11.1999, s. 32.
[3] EGT L 120, 11.5.1994, s. 44.
[4] EGT L 286, 23.10.1998, s. 59.
[5] EGT L 51, 24.2.2000, s. 30.
[6] EGT L 8, 12.1.2001, s. 40.
[7] EGT L 125, 25.5.1996, s. 10.

Artikel 2

Detta beslut träder i kraft den 1 mars 2001.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 12 februari 2001.

På kommissionens vägnar
David BYRNE
Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 12 februari 2001

om ändring för femte gången av beslut 95/473/EG om fastställande av förteckningen över godkända vattenbruksanläggningar i Frankrike

[delgivet med nr K(2001) 352]

(Text av betydelse för EES)

(2001/159/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets direktiv 91/67/EEG av den 28 januari 1991 om djurhälsovillkor för utsläppande på marknaden av djur och produkter från vattenbruk [1], senast ändrat genom direktiv 98/45/EG [2], särskilt artikel 6 i detta, och

av följande skäl:

(1) För vattenbruksanläggningar som är belägna i en icke-godkänd zon med avseende på infektiös hematopoetisk nekros (IHN) och/eller viral hemorragisk septikemi (VHS) kan medlemsstaterna erhålla status som godkänd anläggning som är fri från dessa fisksjukdomar.

(2) Förteckningen över vattenbruksanläggningar i Frankrike som är godkända med avseende på VHS och IHN upprättades genom kommissionens beslut 95/473/EG [3], senast ändrat genom beslut 2000/172/EG [4].

(3) Endast vattenbruksanläggningar som uppfyller kraven i artikel 6 i direktiv 91/67/EEG får godkännas.

(4) Frankrike har anmält ett utbrott av IHN i den godkända vattenbruksanläggningen "Pisciculture de Sangheen, 62102 Calais (Pas-de-Calais)", som är belägen i regionen "Artois-Picardie".

(5) Med avseende på IHN uppfyller denna vattenbruksanläggning således inte längre kraven i artikel 6 i direktiv 91/67/EEG.

(6) Denna vattenbruksanläggning bör, med avseende på IHN, strykas från förteckningen över godkända vattenbruksanläggningar i tredje strecksatsen i punkt 2 ARTOIS-PICARDIE i bilagan till beslut 95/473/EG.

(7) Denna vattenbruksanläggning skall fortfarande vara godkänd med avseeende på VHS.

(8) De åtgärder som föreskrivs i detta beslut är förenliga med yttrandet från Ständiga veterinärkommittén.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilagan till beslut 95/473/EG skall ersättas med bilagan till detta beslut.

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 12 februari 2001.

På kommissionens vägnar

David BYRNE

Ledamot av kommissionen

[1] EGT L 46, 19.2.1991, s. 1.
[2] EGT L 189, 3.7.1998, s. 12.
[3] EGT L 269, 11.11.1995, s. 31.
[4] EGT L 55, 29.2.2000, s. 71.

BILAGA

I. **VATTENBRUKSANLÄGGNINGAR I FRANKRIKE SOM GODKÄNTS MED AVSEENDE PÅ IHN OCH VHS**

1. ADOUR-GARONNE

— Pisciculture de Sarrance
F-64490 Sarrance (Pyrénées-Atlantiques)

— Pisciculture des Sources
F-12540 Cornus (Aveyron)

— Pisciculture de Pissos
F-40410 Pissos (Landes)

— Pisciculture de Tambareau
F-40000 Mont-de-Marsan (Landes)

— Pisciculture "Les Fontaines d'Escot"
F-64490 Escot (Pyrénées-Atlantiques)

— Pisciculture de la Forge
F-47700 Casteljaloux (Lot-et-Garonne)

2. ARTOIS-PICARDIE

— Pisciculture du Moulin du Roy
F-62156 Rémy (Pas-de-Calais)

— Pisciculture du Bléquin
F-62380 Séninghem (Pas-de-Calais)

3. LOIRE-BRETAGNE

— SCEA "Truites du lac de Cartravers"
Bois-Boscher
F-22460 Merleac (Côtes d'Armor)

— Pisciculture du Thélohier
F-35190 Cardroc (Ille-et-Vilaine)

— Pisciculture de Plainville
F-28400 Marolles les Buis (Eure-et-Loir)

4. RHIN-MEUSE

— Pisciculture du ruisseau de Dompierre
F-55300 Lacroix-sur-Meuse (Meuse)

— Pisciculture de la source de la Deüe
F-55500 Cousances-aux-Bois (Meuse)

5. SEINE-NORMANDIE

— Pisciculture du Vaucheron
F-55130 Gondrecourt-le-Château (Meuse)

6. RHÔNE-MÉDITERRANÉE-CORSE

— Pisciculture Charles Murgat
Les Fontaines
F-38270 Beaufort (Isère)

II. **VATTENBRUKSANLÄGGNINGAR I FRANKRIKE SOM GODKÄNTS MED AVSEENDE PÅ VHS**

1. ARTOIS-PICARDERIE

— Pisciculture de Sangheen
F-62102 Calais (Pas-de-Calais)

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 15 februari 2001

om tillämpning av rådets direktiv 72/166/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om ansvarsförsäkring för motorfordon och kontroll av att försäkringsplikten fullgörs beträffande sådan ansvarighet i förhållande till Cypern

[delgivet med nr K(2001) 371]

(Text av betydelse för EES)

(2001/160/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets direktiv 72/166/EEG av den 24 april 1972 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om ansvarsförsäkring för motorfordon och kontroll av att försäkringsplikten fullgörs beträffande sådan ansvarighet [1], senast ändrat genom direktiv 90/232/EEG [2], särskilt artiklarna 2.2 och 7.3 i detta, och

av följande skäl:

(1) De nuvarande förbindelserna mellan de nationella försäkringsbyråerna i medlemsstaterna, Norge, Schweiz, Ungern, Tjeckien, Slovakien, Island, Slovenien och Kroatien enligt definitionen i artikel 1.3 i direktiv 72/166/EEG (byråer), som tillsammans ger de praktiska möjligheterna att upphäva försäkringskontrollen för fordon som normalt är hemmahörande i dessa länders territorium, styrs av överenskommelser som är tillägg till standardöverenskommelsen av den 2 september 1951 mellan de nationella försäkringsbyråerna om systemet med gröna kort.

(2) Kommissionen fattade därefter beslut rörande tillämpningen av beslut 72/166/EEG där varje medlemsstat åläggs att upphöra med sin kontroll av ansvarsförsäkringar för fordon som normalt är hemmahörande i en annan medlemsstats europeiska territorium eller inom de berörda icke-EU-anslutna ländernas territorium som omfattas av tilläggsöverenskommelserna.

(3) Byråerna har gått igenom texterna till tilläggsöverenskommelserna och gjort dem enhetliga samt ersatt dem med ett enda avtal, det multilaterala garantiavtalet, som undertecknades den 15 mars 1991 i enlighet med principerna i artikel 2.2 i direktiv 72/166/EEG.

(4) Kommissionen fattade därefter beslut 91/323/EEG [3] som upphävde de tilläggsöverenskommelser där medlemsstaterna ålades att upphöra med sin kontroll av ansvarsförsäkring för fordon som normalt är hemmahörande i en annan medlemsstats europeiska territorium eller inom de berörda icke EU-anslutna ländernas territorium och som ersatte dessa tilläggsöverenskommelser med det multilaterala garantiavtalet från och med den 1 juni 1991.

(5) Cypern undertecknade det multilaterala garantiavtalet den 9 september 1999.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Från och med den 1 januari 2001 skall alla medlemsstater upphöra med sin kontroll av innehav av ansvarsförsäkring för fordon som normalt är hemmahörande på Cypern och som omfattas av det multilaterala garantiavtalet av den 15 mars 1991 mellan nationella försäkringsbyråer.

Artikel 2

Medlemsstaterna skall genast informera kommissionen om de åtgärder som vidtagits för att tillämpa detta beslut.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 15 februari 2001.

På kommissionens vägnar

Frederik BOLKESTEIN

Ledamot av kommissionen

[1] EGT L 103, 2.5.1972, s. 1.
[2] EGT L 129, 19.5.1990, s. 35.
[3] EGT L 177, 5.7.1991, s. 25.